

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
PUBLISHED BY UNWLA, INC.

5 | 2021
СЕРПЕНЬ | AUGUST

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс

Україномовний редактор: Лариса Тополя

Редакційна колегія:

Наталя Павленко – голова СУА

Ірина Бучковська, Людмила Вусик, Ока Грицак,

Оленка Крупа, Оксана Пясецька, Людмила

Рабій, Діанна Кордуба Савицька, Валентина

Табака, Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse

Ukrainian-language editor: Larysa Topolia

Editorial Board:

Natalie Pawlenko – UNWLA President

Iryna Buczkowski, Oka Hrycak, Nadia Jaworiv,

Olenka Krupa, Oksana Piaseckyj, Liudmyla Rabij,

Dianna Korduba Sawicky, Valentyna Tabaka,

Liudmila Wussek

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:

203 Second Avenue, 5th Floor

New York, NY 10003-5706

Telephone: 212-533-4646

E-mail: office@unwla.org (канцелярія)

E-mail: OurLife@unwla.org (редакція)

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярські години: вт, ср, чт: 12 п.п. – 8 п.п.

Administrator: Olha Stasiuk

Office hours: T/W/Th 12–8 p.m.

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices. (USPS 414-660)
POSTMASTER – send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2021
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн та друк:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | DesignAndPrintAgency.com

ISSN 0740-0225

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.

\$50 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА одержують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$50.

ЗМІСТ • CONTENTS

НОВИНИ СУА • UNWLA NEWS

- 3 UNWLA Website: What's New, What's Better.
Oksana Lodziuk Krywulych

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 4 Слово голови СУА. *Наталя Павленко*
5 Reflections from the UNWLA President. *Natalie Pawlenko*

XXXII КОНВЕНЦІЯ СУА • UNWLA XXXII NATIONAL CONVENTION

- 6 «Розправляйте ширше наші крила». *Надя Нунка*
8 "Spreading Our Wings." *Nadia Nynka*
9 Програма Пленуму / Plenary Session Agenda
10 Резолюції / Resolutions
12 Знайомтеся з нашими новими лідерами / Meet Our New Leaders
17 Почесні членкині
19 Honorary Members
19 Грамоти
20 Certificates of Appreciation
23 Подяки / Thanks

30-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

30 YEARS OF INDEPENDENCE IN UKRAINE

- 24 Про минуле, сучасне та майбутнє України, і не тільки:
інтерв'ю з Сергієм Плохієм. *Надія Макконнелл*
28 «Пані Ірено, пані Ірено... переворот у Москві!»
Irene Jarosewich
31 93 слова, що перевернули наші життя — і явили нам
Україну... *Ольга Герасим'юк*
34 From "Captive Nation" to the Oval Office. *Marta Zielyk*
36 Її місією була допомога українцям у боротьбі за свою
незалежність. *Ганна Твердохліб*

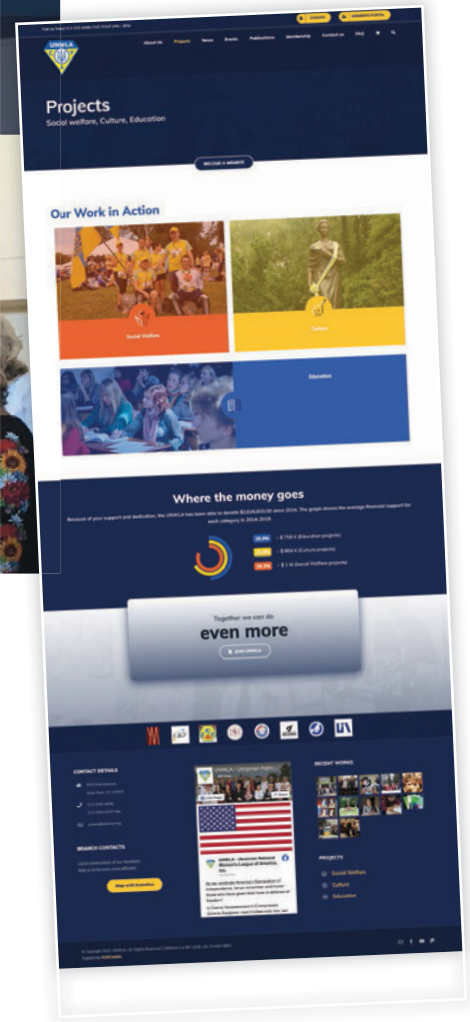
Наша обкладинка. Тридцять років тому, 24 серпня 1991 р., натовпи зібралися біля головного входу до будівлі парламенту в столиці України Києві, а також на навколишніх вулицях і в прилеглих парках. Люди, як почувши, що того дня депутати Верховної Ради планують проголосити незалежність України, стояли годинами під палючим сонцем і скандували та співали про свою підтримку голосування «за». Фото: Ірена Ярошевич

Our cover. Thirty years ago, on August 24, 1991, crowds gathered outside the main entrance to the parliament building in Ukraine's capital city, Kyiv, as well as on surrounding streets and in nearby parks. Having heard that the members of the Verkhovna Rada were planning to declare Ukraine's independence that day, those gathered stood for hours in the hot sun chanting and singing their support for a "yes" vote. Photo: Irene Jarosewich

Слідами наших публікацій

У «Нашому житті» за червень 2021 р. надруковано допис Марії Бакалець, вільної членкині СУА, «Коли Україна у твоєму серці, а потреба допомагати стає сенсом життя...» У ньому, зокрема згадується про створення 70-го Відділу СУА (1957 р., Пассейк).

Наша читачка Орісія Свістун, колишня голова і членкиня 56-го Відділу СУА, через Орісію Зінич надіслала лист до редакції, у якому зауважила, що у статті неправильно вказано ім'я першої голови 70-го Відділу. Посилаючись на Конвенційну книгу з нагоди XXV Конвенції СУА (28—31 травня 1999 р., Чикаго), п. Орісія повідомляє, що «70-й Відділ СУА ім. Віри Бабенко заснований 2 грудня 1957 р. стараннями Марії Хіменець і Орісії Свістун, яка рівночасно була його першою головою».

UNWLA Website

What's New, What's Better

Oksana Lodziuk Krywulych, UNWLA Officer-at-Large

In the two years since the new UNWLA website was launched in 2019, we have refined the site considerably, introducing new features, making esthetic improvements, and adding functionality.

The site – unwla.org – is a wonderful resource for both members and casual visitors, as it provides an overview of the important work undertaken by our organization throughout its almost 100 years of existence.

The UNWLA Social Media Chair during the past term (2017–2021), Oksana Lodziuk Krywulych, has chaired the website committee since 2019, overseeing the many improvements of the past two years and acting as the liaison with the website developer to ensure that all approved ideas were properly implemented. The website committee included Marianna Zajac, Lydia Jachnycky, Christine Boyko, Nadia Nynka, Ivanka Olesnycky, Iryna Buczkowski, and Natalie Pawlenko.

Among the website's new features:

- The **Members Portal** offers members instant access to all important organizational documents, including bylaws, policies and procedures, social welfare guidelines, membership forms, and much more. Look for an in-depth tour of the Members Portal in the next issue of *Our Life*.
- Another useful tool is the **Membership Map**, where prospective members can easily find a branch in their area simply by entering their location. We also have an online form for use by Members-at-Large.
- Posts from the **UNWLA Facebook page** are now being fed directly to the website.
- All **Convention books** can now be viewed on the website, and they are fully searchable. No need to look for old copies of Convention books – they are all online.
- All **Our Life magazines** (since the magazine's launch in 1944) are viewable on the site, providing an invaluable resource for both members and visitors needing to research the work of the UNWLA.
- The **News section** features the UNWLA's latest endeavors. Our 95th Anniversary and 2021 Convention and Round Table videos can be viewed here.
- The **About Us** section highlights the accomplishments of the UNWLA over the decades. It also provides contact information for the entire National Board.

Although work on the website was quite labor-intensive, the results have met our goals: a website that showcases the initiatives of the UNWLA, serves as an excellent resource and promotional tool, and attracts visitors who may become members of our organization. In fact, we have already received numerous inquiries about membership through the new site.

Please take some time to familiarize yourself with the new website and its many recent enhancements. Find out what you may not know about the organization, explore current projects, and learn about all the important aid that the UNWLA has provided during the past five years. We have so much to be proud of!

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Наталя Павленко

Наталя Павленко обрана на посаду голови СУА на XXXII Конвенції, що відбулася віртуально 5 червня 2021 р. Пропонуємо текст її вітальної промови.

За словами Лесі Українки, «Люди й покоління – се тільки кільця в ланцюгу великим всесвітнього життя, а той ланцюг порватися не може».

Саме так є і з Союзом Українок Америки — ми як той великий нерозривний ланцюг нашої безперервної діяльності вже протягом 96 років з часу нашого заснування. Дев'яносто шість років ініціативності, відданості, посвяти, що пливають ніби ріка від тисяч жінок, які є основою нашого колективного життя.

Мені дуже приємно думати про працю з усіма вами упродовж наступних трьох років. На щастя, ми вже бачимо світло в кінці тунелю пандемії коронавірусу та зможемо вийти з цього безпрецедентного часу з оновленим розумінням того, настільки дорогоцінним є життя, якими безцінними є ви всі та як важливо мати можливість продовжувати нашу працю — навіть тоді, коли нам треба подолати такий особливий виклик, як пандемія. Але ви знаєте, що ніякі перешкоди не зможуть зупинити союзянок.

Об'єднання американських українок для розбудови нашої активної громади заради творення добра — це захоплива мета. Тож у час, коли ми наближаємося до 100-річчя СУА, подвоїмо наші зусилля як з ушанування тих, хто працював до нас, так і у цілеспрямованості щодо нових можливостей нашої діяльності!

Головна Управа, яку ви обрали, складається з відданих людей, які мають різний досвід і які разом утворюють сильну команду.

І Резолюції, прийняті на Конвенції, закладуть основу стратегічного плану і стануть нашим дороговказом на наступні три роки. Я впевнена, що завдяки кожному з наших членів, наших відділів і наших округ, ми побачимо ще більше захопливих нових ініціатив (як ті, що були реалізовані за останні роки), а також зростання кількості нових членів і відділів по всій країні. Як багато хто з вас і не раз наголошував, зростання організації є першочерговим для нас. І тому ми зробимо це пріоритетом на найближчі кілька років.

Наприкінці виступу кілька слів подяки:

- Найперше, Конвенційному комітету на чолі з Галиною Генгало. Дякуємо за вашу працю! Сподіваємося, що ми ще матимемо можливість провести Конвенцію у вашому милому місті.
- Вірі Кушнір, зв'язковій Головної Управи до Конвенційного комітету, яка компетентно уможливила проведення Конвенції у віртуальному форматі!
- Зені Брожині, яка вміло сприяла проведенню цієї безпрецедентної Конвенції!
- Роману Васькові, нашому ІТ-гуру — за його професійну допомогу.
- Екзекутиві та всім референткам, з якими ми провели багато часу разом, хочу сказати, що ваші цілеспрямованість і відданість організації стали натхненням для всіх нас.
- Усім делегатам Конвенції — за вашу довіру до новообраного керівництва щиро дякуємо!
- Висловлюю глибоку вдячність Маріянні Заяць, яка протягом тринадцяти років була мудрою та співчутливою лідеркою СУА. Від всієї нашої організації щиро дякую Вам, Маріянно, за той чудовий приклад, яким Ви стали для нас. Від усіх приятелів СУА і тих, кого Ви зворушили у всьому світі, будь ласка, прийміть у подарунок книгу визнання Ваших заслуг, яка містить слова подяки та вдячності від усіх.

Почесні голови СУА, почесні членкині, дорогі делегати і гості — дорогі посестри! Ми всі — як міцний ланцюг, що ніколи не буде розірваним, і я хочу покладатися на кожную з вас, щоб зміцнювати цей ланцюг, нарощувати його ланки і підтримувати його блискучим, як завжди.

Хай Бог береже кожного з вас і нас усіх. Слава Америці! Слава Україні!

REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Natalie Pawlenko

Natalie Pawlenko was elected President of the UNWLA at the XXXII National Convention, held virtually on June 5, 2021. This is the text of her acceptance speech.

In the words of Lesya Ukrainka: "People and generations are like rings in this great chain of world life, and that chain cannot be broken."

So too is the Ukrainian National Women's League of America like a great unbroken chain as we celebrate 96 years of continuous activity this year – 96 years of devotion, passion, and commitment that flowed like a river from the thousands of women who are the foundation of our collective life.

It is exciting to contemplate working with you all for the next three years. Fortunately, we are seeing the light at the end of the Coronavirus pandemic tunnel. I am confident we will emerge from this unprecedented time with a renewed understanding of how precious life is, how precious each and every one of you are, and how important it is for us to be able to continue our work, even when we are faced with an impossible challenge like a pandemic. As you know, nothing will stop a Soyuzianka!

The incoming National Board is made up of a group of committed individuals with diverse backgrounds who, collectively, make for a strong team. And the resolutions that this convention has approved will form the basis of a strategic plan and serve as our guiding light for the next three years. With the aid of every single one of our members, our branches, our regional councils, I am confident that we will see even more exciting new initiatives like those that have been put in place over the past decade, and growth in the number of new members and branches across the country. As many of you have emphasized time and time again, the growth of the organization is of paramount importance. And so, we will make that a priority in the next few years.

Uniting Ukrainian American women in building a vibrant community to do good is a compelling mission. As we look towards our 100th anniversary, let us redouble our efforts in honoring the legacy of those who went before us and simultaneously keep our gaze directed forward towards new opportunities.

In closing, a few words of thanks:

- First, to the Convention Committee led by Halyna Henhalo. Thank you for all your work. I trust that we will still have a chance to hold a convention in your beautiful city of Philadelphia.
- To Vera Kushnir, the National Executive liaison to the Convention Committee, who so competently enabled us to hold this convention virtually – a first!
- To Zenia Brozyna, who so ably facilitated this unprecedented convention.
- To Roman Vaskiv, our IT guru – thank you for your professional expertise.
- To the outgoing National Executive and Standing Chairs – we have spent a great deal of time together, and I want to say that your determination and dedication to this organization have become an inspiration to us all.
- To all the delegates to this convention – for your trust in the newly elected leadership, we truly thank you!
- Finally, I would like to express my deepest thanks to Marianna Zajac, who for 13 years provided the UNWLA with wise and compassionate leadership. And on behalf of the entire organization, thank you for the excellent example you have set for us. On behalf of all your UNWLA friends and those you have touched around the world, please accept this tribute book, which contains words of thanks and gratitude from all.

Honored Presidents, Honored Members, dear delegates and guests – dear sisters. **We** are the chain, we will never be broken, and I look to each one of you to help strengthen and grow the links and make this chain shine like never before.

May God keep each of you and all of us. Glory to America! Glory to Ukraine!

Incoming President Natalie Pawlenko presents a tribute book to outgoing President Marianna Zajac.

Новообрана голова Наталя Павленко дарує уступаючій голові Маріанні Заяць Книгу пошани.

XXXII Конвенція Союзу Українок Америки

«Розправляйте ширше наші крила»

Надя Нинка, 1-ша заступниця голови СУА

(Переклад на українську мову Ганни Твердохліб, 111-й Відділ)

XXXII Конвенція Союзу Українок Америки пройшла у форматі двох віртуальних сесій: Круглого столу, що відбувся 16 травня, а також Пленарного засідання 5 червня 2021 р. Згідно з поправками до Статуту, що прийняті на Конвенції у 2017 р., XXXII Конвенція мала відбуватися у вересні 2020 р. Однак через карантинні обмеження щодо поїздок і зібрань, Конвенцію перенесли на червень 2021 р. Це також було занадто оптимістично і, побоюючись, що ми не бачимо реального кінця у боротьбі з Ковідом, було остаточно вирішено провести Конвенцію віртуально у червневий період.

Zoom еволюціонував як нова технологія, що вже використовувалася деякими відділами та Окружними Управами, а також Екзекутивою під час усіх засідань. Нам було цікаво, чи можна його успішно використовувати для значно більшої аудиторії.

Проведення віртуальної Конвенції за допомогою Zoom стало для СУА новим викликом і вимагало надзвичайно уважного планування та відповідей на чимало кількості запитань. Як проводити реєстрацію? Як укласти традиційні 3—4 дні Конвенції у набагато коротші терміни віртуальних зустрічей? Як довго можливо утримувати увагу делегаток через комп'ютер? Як забезпечити дискусії між членками, не збільшуючи тривалість Конвенції? Як провести власне голосування та бути певними, що голосують тільки делегатки? Як координувати презентації союзниць, котрі перебувають у різних географічних регіонах? Окрім того, загрозливо виглядали й технічні аспекти.

Утім, ніколи не недооцінюйте здібностей і виконавчих можливостей союзниць. Завдяки професійному досвіду Віри Кушнір (зв'язкової від Екзекутиви), голові Конвенційного комітету Галині Генгало (колишньої голови Округу Філядельфія та членкині 128-го Відділу), а також членам Конвенційного Комітету (Округа Філядельфія) було досліджено та впроваджено онлайн систему реєстрації. Ми залучили технічного гуру Романа Васьківа, який розв'язав усі технічні питання та надав підтримку під час двох сесій Конвенції. Чимало членів Екзекутиви та голів референтур створили відео своїх презентацій, що дало нам можливість краще контролювати час, відведений на Конвенцію.

Комітет з підготовки Конвенційної книги зумів презентувати її всім зареєстрованим учасникам Конвенції у віртуальному форматі ще до початку

Конвенції; у друкованому вигляді книгу також отримують усі, хто замовив її заздалегідь.

За відгуками делегаток, віртуальна Конвенція відбулася успішно, і наші членкині були задоволені рівнем організації події. Перше засідання, Круглий стіл, організували Надя Нинка — 3-тя заступниця голови з питань зв'язків з громадськістю, та Наталя Павленко — новообрана голова СУА. Під час цієї зустрічі кожна з голів референтур коротко прозвітувала про свою роботу з часу останньої Конвенції, а всі учасники мали можливість поставити свої запитання. Усі Резолюції, що були підготовлені до Круглого столу, а також усі нові питання, які підняли під час зустрічі, обговорили і делегатки визначилися, які з них слід виносити на голосування та затвердження. Резолюції, які згодом прийняли на пленарному засіданні, можна знайти в цьому номері «Нашого життя».

Пленарне засідання відкрили молитвою, яку прочитала Ліда Яхницька, 1-ша заступниця голови, та гімном України, США й СУА, які виконала Олександра Верзол. Галина Генгало привітала делегаток, членкинь і гостей, а також уступаючи голову Маріянну Заяць, яку згодом під час Конвенції обрали Почесною головою СУА, зазначивши її надзвичайний внесок за 13 років праці. Було обрано робочу президію Конвенції: голова — Зеня Брожина, 1-ша заступниця — Стефанія Перронг, секретарі — Ірина Бучковська та Оріся Сорока. Наш фінансовий адміністратор Наталія Гончаренко чудово розповіла про доходи та витрати організації. Віра Кушнір, фінансова секретарка, повідомила правила та норми IRS щодо збереження неприбуткового статусу та фінансових зобов'язань членкинь, відділів та Окружних Управ перед організацією та запропонувала збільшити на 8 доларів внески, які відділи сплачують за кількістю членкинь. Пропозицію проголосовано та ухвалено. Рома Шуган, голова Контрольної комісії, представила результати аудиту, які не вказували на суттєві проблеми у нашій фінансовій діяльності.

Інші теми порядку денного містили голосування поправок до Статуту та прийняття Резолюцій. Поправки до Статуту і Резолюції прийнято одностайно. Делегатки також голосували питання про встановлення титулу «Почесний добродій СУА» чоловікам, які суттєво спричинилися до успіху нашої організації. Список цих осіб, а також список «Почесних членкинь СУА» (такий титул надається

жінкам незалежно від статусу їх членства в СУА) опубліковано в цьому журналі. Грамоти подяки вручено тим відділам та Окружним Управам, які надали значну підтримку численним проектам СУА, а також членкиням, які святкували знакові річниці. Голова Номінаційної комісії Оксана Лодзюк Кривулич представила список кандидатів до нової Управи і Контрольної комісії (опубліковано в цьому номері «Нашого життя»).

Після виборів перед делегатками та гостями виступила новообрана голова СУА Наталя Павленко. Вона розповіла про велику кількість досягнень, яких організація зуміла сягнути протягом останнього року, зазначивши: «Пандемія показала, що ніякі виклики не можуть обмежити працю СУА». Наталя Павленко закликала союзянок примножити зусилля, особливо напередодні 100-річчя Союзу Українок Америки.

Членкині Конвенційного комітету: голова Галина Генгало (ліворуч) і скарбник Стефанія Перронг. Convention Committee chair Halyna Henhalo (left) and treasurer Stefania Perrong.

Олексій Литвин (ліворуч) і Роман Васьків створили Центр управління Конвенції та забезпечили технічну підтримку. Oleksiy Lytwyn (left) and Roman Vaskiv operated the Convention Control Center and provided technical support.

Новообрана Екзекутива та голови референтур підняли руки під час прийняття присяги. Newly elected members of the Executive Committee and Standing Committee Chairs raise their hands as they are sworn in.

UNWLA XXXII National Convention

“Spreading Our Wings”

Nadia Nynka, UNWLA 1st Vice President

The XXXII Convention of the UNWLA took place in two virtual sessions: The Round Table was held on May 16 and the Plenary session on June 5, 2021. According to the amendments to the Bylaws adopted at the 2017 convention, the XXXII convention should have taken place in September 2020. However, due to Coronavirus restrictions on travel and gatherings, the convention was moved to June 2021. This too turned out to be too optimistic, and fearing we had no real end in sight on the Covid front, it was finally decided to hold the convention virtually in the June 2021 timeframe.

Zoom evolved as a new technology that was already being used by some Branches and Regional Councils as well as for all Executive Committee and National Board meetings. We wondered whether it could be used successfully for a much larger audience. Holding a virtual convention via Zoom was uncharted territory for the UNWLA and would take an awful lot of planning. How do you hold registration? How do you condense 3-4 days of an in-person convention into a shorter timeframe? For how long can you hold the attention of delegates via a computer before they tune out? How do we enable delegate discussions without expanding the time of the convention? How do we conduct voting and ensure only delegates are voting? How do we coordinate presentations from people located across multiple geographic locations? The technical aspects alone seemed daunting.

However, never underestimate the abilities and can-do attitude of the members of the UNWLA. With the professional expertise of Vera Kushnir (Executive Committee Convention Liaison), XXXII Convention Committee Chair Halyna Henhalo (former president of the Philadelphia Regional Council and a member of Branch 128) along with members of the Convention Committee (Philadelphia Regional Council) were guided in the research and implementation of an online system for registration. We engaged technical guru Roman Vaskiv, who resolved all our technical issues and provided support during the two sessions of the convention. Many members of the Executive Committee and all the Standing Committee Chairs created videos of their presentations, which gave us the ability to better control the time allotted to the convention. The Convention Book committee was able to present the book to all registered convention attendees in virtual format in advance of the convention and took orders to provide the book in hard copy for those who purchased it in advance.

From the feedback provided by delegates, the virtual convention was a success, and our members were pleased with how it was conducted. The first session, the Round Table, was organized by Nadia Nynka, 3rd Vice President for Public Relations, and Natalie Pawlenko, Officer-at-

Large. During this session each Standing Committee Chair gave a short report of her work since the last convention. All Round Table attendees had an opportunity to ask questions/raise issues. All Resolutions submitted prior to the Round Table as well as any new Resolutions raised during the Round Table were discussed, and decisions were made as to which should be advanced to the Plenary session for vote and approval. The Resolutions that were subsequently adopted at the Plenary session can be found in this issue of *Our Life*.

The Plenary session opened with the UNWLA prayer, read by Lydia Jachnycky, 1st Vice President, and the singing of the Ukrainian, American, and UNWLA hymns by Oleksandra Verzole. Halyna Henhalo welcomed the delegates, members, and guests and introduced outgoing President Marianna Zajac, who later in the session was awarded the title of Honorary President. Presiding officers who were elected included: Convention Chair – Zenia Brozyna; Convention Vice Chair – Stefania Perrong; Convention Secretaries – Iryna Buczkowski and Orysya Soroka. Our Financial Administrator, Natalia Honcharenko, gave an excellent presentation of our income and expenses. Vera Kushnir, Financial Secretary, provided an overview of IRS rules and regulations for maintaining not-for-profit status and the financial obligations of members, Branches, and Regional Councils to the organization. She also proposed an \$8 increase in dues per member that Branches pay to the UNWLA and an \$8 increase in Members-at-Large dues. The proposal was voted on and passed. Roma Shuhan, Audit Committee Chair, presented audit results that indicated no material issues in our financials.

Other agenda topics included voting on amendments to the Bylaws and the adoption of Resolutions. Both the amendments and the Resolutions were unanimously accepted. Delegates also voted to bestow “Honored” as well as “Honorary” Memberships (the first is awarded to members, the latter to non-members) for exceptional service to the UNWLA. A list of those so honored is provided later in this issue. Certificates of Appreciation (Hramoty) were presented to Branches and Regional Councils that provided outstanding support for the UNWLA’s numerous projects and to members, Branches, and Regional Councils celebrating milestone anniversaries. The head of the Nominating Committee, Oksana Lodziuk Krywulych, presented the new slate of officers (see the detailed list in this issue of *Our Life*). Following the election, Natalie Pawlenko, the newly elected President of the UNWLA, addressed the delegates. She cited the organization’s many accomplishments during the pandemic year, saying “the pandemic has shown that no challenge can limit the work of the UNWLA,” and called for a redoubling of efforts as the UNWLA approaches its 100th anniversary.

Hymns for the opening of the XXXII Convention were performed by classically educated and trained vocalist Olesandra "Olesia" Verzole. Olesia sang in loving memory of her grandmother, UNWLA Honored Member Theodosia Matkiwsky Kushnir. The UNWLA is grateful to Olesia for gracing the convention with the beauty and dignity of her amazing performance!

To watch a video of the entire convention, visit our website at unwla.org and click on the News tab.

XXXII Конвенція СУА

Програма ПЛЕНУМУ (5 червня 2021 р., 11:00 ранку)

1. Вітальне слово — Галина Генгало, голова Конвенційного комітету
2. Відкриття XXXII Конвенції — Маріянна Заяць, голова СУА
3. Звіт Верифікаційної комісії — підтвердження кворуму
4. Прийняття порядку нарад і правильника нарад Конвенції
5. Вибір Робочої президії
6. Слово голови СУА — Маріянна Заяць
7. Фінансовий звіт — Наталія Гончаренко, фінансовий адміністратор
8. Фінансові повідомлення — Віра Кушнір, фінансова секретарка
9. Звіт Контрольної комісії — Рома Шуган, голова
10. Схвалення протоколу XXXI Конвенції, Тампа, Флорида
11. Звіти Головної Управи СУА: питання та схвалення
12. Присвоєння Почесного членства — Маріянна Заяць
13. Прийняття змін до Статуту СУА — Ірина Куровицька, Почесна голова СУА і голова Комітету з питань статуту СУА
14. Вручення нагород/відзначення
15. Звіт Номінаційної комісії — Оксана Лодзюк Кривулич, голова
16. Вибір членів Головної Управи і Контрольної комісії
17. Результати виборів зв'язкових віддалених відділів (вибори, що відбулися 12 травня 2021 р.)
18. Присяга новообраної Головної Управи і Контрольної комісії
19. Схвалення Резолюцій XXXII Конвенції
20. Різне, відповіді на запитання
21. Слово новообраної голови СУА
22. Закриття XXXII Конвенції СУА

XXXII Convention of the UNWLA

Plenary Session Agenda (June 5, 2021 – 11 a.m.)

1. Welcome Address – Halyna Henhalo, Convention Committee Chair
2. Opening of the XXXII Convention – Marianna Zajac, UNWLA President
3. Report of Credentials Committee – Verification of Quorum
4. Approval of Convention Program and Rules of Procedure
5. Election of Convention Officers
6. Address – Marianna Zajac, UNWLA President
7. Financial Report – Natalia Honcharenko, Financial Administrator
8. Finance Updates – Vera Kushnir, Financial Secretary
9. Audit Committee Report – Roma Shuhan, Chair
10. Approval of Minutes of XXXI Convention, Tampa, Florida
11. UNWLA National Board Reports: Questions and Approval
12. Presentation of UNWLA Honorary Memberships – Marianna Zajac
13. Adoption of Amendments to Bylaws – Iryna Kurowyckyj, UNWLA Honorary President and Bylaws Committee Chair
14. Presentation of Awards/Recognitions
15. Nominating Committee Report – Oksana Lodziuk Krywulych, Chair
16. Election of National Board and Audit Committee
17. Election Results of Branches-at-Large Liaisons (elections held May 12, 2021)
18. Swearing-In of Newly Elected National Board and Audit Committee
19. Adoption of Resolutions of XXXII Convention
20. Miscellaneous Questions
21. Address of Newly Elected UNWLA President
22. Adjournment of XXXII UNWLA Convention

XXXII Конвенція СУА Резолюції

З нагоди XXXII Конвенції Союз Українок Америки **вітає:**

- Ієрархів Українських Церков в Україні та діаспори;
- Американський народ, Президента США Джо Байдена та першу пані Джил Байден;
- Український народ, Президента Володимира Зеленського та першу пані Олену Зеленську;
- Українські жіночі організації в усьому світі.

Постановляємо втілювати в життя гасло XXXII Конвенції СУА «**Розправляймо ширше наші крила!**»

Закликаємо наше членство широко відзначити/вшанувати:

- У 2021 р. — 30-ту річницю Незалежності України;
- У 2021 р. — 45-ту річницю створення Союзом Українок Америки Українського музею в Нью Йорку;
- У 2021 р. — 20-ту річницю 9/11 (вересень 2001);
- У 2023 р. — рік пам'яті жертв Голодомору;
- У 2023 р. — 75-ту річницю створення СФУЖО;
- У 2024 р. — 10-ту річницю Майдану;

Ми заохочуємо членство СУА відзначити/вшанувати:

- У 2022 р. — 75-ту річницю операції «Вісла» (акція «Вісла»);
- У 2023 р. — 5-ту річницю надання Константинополем автокефалії (Томосу), що визнає та встановлює незалежну Православну Церкву України;
- У 2024 р. — 210-ту річницю народження Тараса Шевченка.

Рекомендуємо:

2-й заступниці голови у справах членства:

1. На додаток до золотої відзнаки, що надають членкиням, які віддали СУА поспіль 50 років праці, також запровадити срібну нагороду тим членкиням, які віддали СУА поспіль 25 років праці.
2. Забезпечити:
 - а) віртуальним організаційним пакетом з матеріалами про СУА усіх нових членкинь не пізніше, ніж через місяць після вступу до СУА;
 - б) усім головам відділів та округ, а також усім референткам щорічні навчання/тренування
 - в) у роки між конвенціями СУА для членкинь віртуальну конференцію, присвячену розвитку провідництва.

Референтці суспільної опіки:

1. Розширити діяльність референтури суспільної опіки за межі України та додати благодійну діяльність у США, найперше пов'язану з жінками, дітьми та особами старшого віку.
2. Ініціювати та провести віртуальну конференцію для українських, американських та інших організацій у США, присвячену наданню гуманітарної допомоги Україні, а також українським американцям, з метою вивчення шляхів підсилення наших спільних гуманітарних зусиль.

Референтці мистецтва та музею:

1. Працювати з відділами й округами, щоб до наступної Конвенції щонайменше 50 % членкинь з кожного відділу були членкинями Українського музею.

XXXII Convention of the UNWLA Resolutions

On the occasion of the XXXII Convention of the Ukrainian National Women's League of America (UNWLA), **we send greetings to:**

- The Hierarchy of the Ukrainian Churches in Ukraine and the Diaspora;
- The American nation, the President of the United States, Joe Biden, and First Lady Jill Biden;
- The Ukrainian nation, the President of Ukraine, Volodymyr Zelenskyy, and First Lady Olena Zelenska;
- Ukrainian women's organizations throughout the world.

We resolve to implement the slogan of the XXXII Convention of the UNWLA: **"Spreading Our Wings!"**

We call upon our membership to widely commemorate:

- In 2021 — The 30th anniversary of Ukraine's independence;
- In 2021 — The 45th anniversary of the establishment of The Ukrainian Museum by the UNWLA;
- In 2021 — The 20th anniversary of 9/11 (September 11, 2001);
- In 2022 — Holodomor Remembrance Year;
- In 2023 — The 75th anniversary of the establishment of WFUWO;
- In 2024 — The 10th anniversary of Maidan.

We encourage the membership of the UNWLA to commemorate:

- In 2022 — The 75th anniversary of Operation Vistula (Акція Вісла);
- In 2023 — The 5th anniversary of the granting of autocephaly (Tomos), which recognizes and establishes the independent Orthodox Church of Ukraine by Constantinople;
- In 2024 — The 210th anniversary of the birth of Taras Shevchenko.

We recommend that the

2nd Vice President for Membership:

1. In addition to the gold pin awarded to members who have given 50 years of consecutive service, also institute a silver award for members in good standing who have given 25 years of consecutive service.
2. In order to deepen our members' understanding of their roles and responsibilities and of our organization as a whole, ensure that:
 - a) all new UNWLA members are provided a welcome package consisting of an orientation to the organization within a month of joining the UNWLA;
 - b) all Branch and Regional Council presidents, and all Standing Chairs, are provided annual training/orientation;
 - c) in the years between UNWLA Conventions, a virtual conference is held for the membership dedicated to leadership development.
3. Work with the Membership Committee to create and implement a plan aimed at significantly increasing the number of members and branches over the next three years.

Social Welfare Chair:

1. Expand Social Welfare projects beyond Ukraine to include charitable work in the U.S., especially work related to women, children, and the elderly.

Референтці у справах культури:

1. Заохочувати відділи й Окружні Управи СУА докла-дати зусиль для збільшення кількості практичних семінарів, розповсюдження інформації та втілення інших програм і заходів, спрямованих на підвищення обізнаності та просвіту українців і місцевих громад щодо української культури й традицій.

Референтці соціальних засобів комунікації:

1. Продовжувати та розширювати використання наших наявних платформ (Facebook, електронної сторінки СУА, Instagram, YouTube) та шукати нові соціальні засоби масової інформації не лише для повідомлень про історію, ініціативи та досягнення СУА, але також заради збільшення членства та створення додаткових можливостей для збору коштів.

Референтці у справах освіти:

1. Заохочувати округи та відділи включати до своїх щорічних проєктів, публікацій і заходів теми, пов'язані зі здоров'ям жінок (наприклад, лютий — «Національний місяць серця», жовтень — «Національний місяць раку молочної залози») й оздоровлення матері/дитини.
2. Заохочувати округи та відділи:
 - а) розширювати тематику освітніх заходів, включивши квітень як місяць, присвячений аварії на Чорнобильській АЕС, наслідки якої продовжують відчуватися і нині; зосереджувати увагу на теперішній війні Росії з Україною та самопожертві сучасних українських героїв, зокрема і Небесної Сотні;
 - б) розширювати ті освітні ініціативи, що забезпечать неукраїнські спільноти навколо нас відомостями про Україну та СУА.
3. Ініціювати та підтримувати зв'язки з іншими українськими, американськими та міжнародними організаціями, які мають освітні та благодійні цілі, а саме:
 - а) брати активну участь у роботі Комітету Голодомору США та сприяти його діяльності;
 - б) продовжувати підтримувати Центр СУА з жіночих студій при Українському Католицькому Університеті;
 - в) працювати над збільшенням кількості українознавчих бакалаврських програм у США;
 - г) опрацювати план, спрямований на заохочення відділів та округ до партнерства з міжнародною мережею міст-побратимів щодо освітніх ініціатив, які приносять користь громадянам міст-побратимів України;
 - г) створити підкомітет з дослідження доцільності надання наставницької підтримки жінкам-підприємцям в Україні у співпраці з навчальними закладами в Україні.

Архівний референтці:

1. Покращити архівну діяльність СУА у такий спосіб:
 - а) опрацювати посібники з архівування;
 - б) проводити щорічні навчання та вишкіл для архіварів, голів відділів та округ;
 - в) вивчити й опрацювати план заціфрування визначних, найважливіших архівних матеріалів на загальному рівні, як також на рівні відділів та округ.

2. Initiate and host a virtual conference for Ukrainian American and other organizations in the U.S. dedicated to providing humanitarian aid to Ukraine or Ukrainian Americans for the purpose of exploring ways in which to amplify our collective humanitarian effort.

Arts and Museum Chair:

1. Together with her counterparts at the Regional Council and Branch levels, work to ensure that by the next Convention at least 50% of the members of each Branch are also members of The Ukrainian Museum.

Culture Chair:

1. Encourage Branches and Regional Councils to increase efforts on hands-on workshops, information dissemination, and other programs or events aimed at raising awareness and educating Ukrainians and local communities about Ukrainian culture and tradition.

Social Media Chair:

1. Expand the use of established platforms (Facebook, the UNWLA website, Instagram, YouTube) and explore new social media tools and platforms not only to inform about our UNWLA history, initiatives, and accomplishments but also as a way of increasing membership and creating additional fundraising opportunities.

Education Chair:

1. Encourage Branches and Regional Councils to include among their annual projects, publications, and activities topics related to women's health (i.e., February as National Heart Month, October as National Breast Cancer Month) and mother/child wellness.
2. Encourage Branches and Regional Councils to:
 - a) expand the topics of education (i.e., include April as a month dedicated to the Chornobyl nuclear accident, whose effects continue to be felt today; focus on Russia's current war against Ukraine and the sacrifices of Ukraine's modern-day heroes, including the "Heavenly Hundred");
 - b) broaden such educational initiatives to inform the non-Ukrainian community around us.
3. Initiate and maintain ties with other Ukrainian, American, and international organizations that have educational objectives, specifically:
 - a) participate in the U.S. Committee for Ukrainian Holodomor-Genocide Awareness and promote its activities;
 - b) continue to support the UNWLA's Women's Studies Program at the Ukrainian Catholic University;
 - c) strive to increase the number of Ukrainian undergraduate studies programs in the U.S.;
 - d) develop a plan aimed at encouraging Branches and Regional Councils to partner with Sister Cities International on educational initiatives benefiting citizens of Ukrainian sister cities;
 - e) establish a subcommittee to investigate the feasibility of providing mentorship to women entrepreneurs in Ukraine in cooperation with existing business schools in Ukraine.

Archives Chair:

1. Strengthen the UNWLA archival program by:
 - a) developing an archiving guidebook;
 - b) holding an annual orientation and training for archivists and Branch and Regional Council presidents;
 - c) investigating and developing a plan for the digitization of key archival materials at the Branch, Regional Council, and National levels.

XXXII Конвенція СУА / XXXII Convention of the UNWLA

Знайомтеся з нашими новими лідерами Meet Our New Leaders

Natalie Pawlenko, President (Branch 98, Middletown/Holmdel, NJ)

Natalie was born in New Jersey to deeply patriotic Ukrainian parents and has continuously been actively involved in Ukrainian community life. She completed her master's degree at the University of Toronto and lived in Canada for 16 years. She has been a senior advisor to the Ontario Ministry of Health and the NJ Department of Health. Married, with two wonderful stepchildren, she lives in Brick, NJ, with her husband Yuri Mischenko. Natalie is passionate about Ukrainian folk art, hiking, singing, and reading science fiction from around the world – and even more passionate about the UNWLA!

Наталія Павленко, голова

Народилася в Нью Джерзі у глибоко патріотично налаштованих українських батьків; брала участь у житті української громади постійно. Отримала ступінь магістра в Торонто та прожила у Канаді 16 років. За професією — старший радник Міністерства охорони здоров'я Онтаріо та Департаменту охорони здоров'я Нью Джерзі. Одружена, разом з чоловіком Юрієм Міщенком і двома чудовими пасинками проживає в Брік, Нью Джерзі. Наталія захоплена українською народною творчістю, пішим туризмом, співом і читанням наукової фантастики з усього світу. Ще більш пристрасно ставиться до СУА!

Nadia Nynka, 1st Vice President (Branch 75, Maplewood, NJ)

Born in Czechoslovakia, Nadia immigrated to the U.S. after World War II. She was raised in Bayonne, NJ. Nadia completed her MS degree at the University of Michigan (Ann Arbor) and worked in the IT department of AT&T (she is now retired). She raised two sons and is active in Plast. She enjoys her two sons, daughters-in-law, and two grandchildren, reading, gardening, and – in past years – skiing.

Надя Нинка, 1-ша заступниця голови

Народилася в Чехословаччині, емігрувала до США після Другої світової війни. Зростала в м. Байонн (Нью Джерзі). Закінчила вищі студії в Університеті Мічигану в м. Анн-Арбор. Бере активну участь у Пласті. Працювала у відділі Інформаційних технологій для AT&T. Тішиться двома синами, невістками та двома онуками. Любить читати, городництво, а раніше захоплювалася катанням на лижах.

Valentyna Tabaka, 2nd Vice President – Membership

(Branch 137, Clifton, NJ – founding member)

Valentyna was born in the Volyn region of Ukraine. She studied at the Kivertsi Medical College in Ukraine and became a Physician Assistant. She also received an MBA from the Zhytomir Agriculture College and a Registered Nurse degree from Fairleigh Dickinson University, NJ. She is currently a Wound Care Department Manager at the Jersey City Medical Center and the owner of a private business. Valentyna is a Board Member of the Ukrainian Orthodox Holy Ascension Cathedral. She was an Officer-at-Large in the UNWLA Executive Committee and, since 2020, has been a member of the Executive Board of the Ukrainian National Foundation (Soyuzivka) in New York. Married, with one son, she enjoys traveling, meeting interesting people, nature, and flowers.

Валентина Табака, 2-га заступниця голови

Обіймала посаду вільної членкині в Екзекутиві СУА. Народилася на Волині в Україні. Закінчила Ківерцівський медичний коледж за спеціальністю фельдшер та Житомирську агроекологічну академію за спеціальністю економіст-менеджер. В США здобула ще одну вищу освіту в Fairleigh Dickenson University за спеціальністю реєстраційна медсестра. Працює завідувачкою відділенням ран у госпіталі в Джерзі Сіті, Нью Джерзі, та має приватний бізнес. Є членом правління православної церкви в Кліфтоні, Нью Джерсі. З 2020 р. є членом правління «Союзівки», Нью Йорк. Одружена, має сина. Любить подорожувати, спілкування з цікавими людьми, природу та квіти.

Olenka Krupa, 3rd Vice President – Public Relations (Branch 111, Los Angeles, CA)

Born and raised in Philadelphia, Olenka attended LaSalle University (Economics and International Relations) and Temple Law School. She was an Arbitrator for the Court of Common Pleas in Pennsylvania and specialized in complex litigation. Olenka moved to California in 1987. She has seven grandchildren and enjoys gardening, cooking, skiing, and biking.

Оленка Крупа, 3-тя заступниця голови зі зв'язків з громадськістю

Народилася у Філадельфії. Навчалася в університеті Ла Саль за спеціальністю економіка та міжнародні відносини та Temple Law School. Арбітр для суду загальних справ в Пенсильванії;

спеціалізується на складних судових процесах. Переїхала до Каліфорнії у 1987 р. Має 7 внуків. Цікавиться садівництвом, кулінарією, катанням на лижах і ровері.

Orysa Soroka, Secretary (Branch 137, Clifton, NJ)

Born in Lviv, Ukraine, Orysa is a graduate of the Ivan Franko National University in Lviv. She moved to the U.S. in 2000 and lives in NJ, engaging in Ukrainian organizations. She is actively engaged in preparing and writing about events organized by the UNWLA and Branch 137. Orysa is a Senior Research Data Analyst in the Division of General Internal Medicine at Weill Cornell Medicine in New York. She has four children and enjoys reading, hiking, and skiing. Her interests include history, culture, ecology, and feminism.

Орися Сорока, секретарка

Народилася в Україні (Львів), емігрувала до США в 2000 р. Закінчила Львівський державний університет ім. Івана Франка. Проживає в Нью Джерзі, бере участь в роботі різних Українських організацій. Головна праця в СУА – підготовка та написання статей про заходи, організовані СУА, а також 137-м Відділом. Старший науковий аналітик у відділі загальної внутрішньої медицини у Weill Cornell Medicine, Нью Йорк. Виховує 4 дітей. Любить читати, ходити в гори, кататися на лижах. Цікавиться історією, культурою, екологією, фемінізмом.

Renata Zajac, Treasurer (Branch 95, Poughkeepsie/Kerhonkson, NY)

Born and raised in Poughkeepsie, Renata has a BS in Accounting & Information Systems and an MBA in Finance & Management Information Systems. In addition to working full-time in the finance industry, she served as the UNWLA Treasurer in 2005–2008 and was a member of the UNWLA Audit Committee in 2008–2021. She is also busy raising a four-year-old daughter. Renata enjoys traveling, reading, and tennis, and she is looking forward to introducing her daughter to traveling as well as tennis.

Рената Заяць, скарбниця

Народилася та зростала у Поупкізі, Нью Йорк. Скарбниця СУА 2005—2008 рр.; членкиня Контрольної комісії СУА 2008—2021 рр. Має ступінь бакалавра бухгалтерського обліку та інформаційних систем і ступінь магістра з управління бізнесом в галузі інформаційних систем фінансів та управління. Зайнята вихованням чотирирічної доньки. Любить подорожувати, читати та грати в теніс; з нетерпінням очікує на час, коли до подорожей і тенісу також зможе долучити свою донечку.

Karen Chelak, Financial Secretary (Branch 75, Maplewood, NJ)

New Jersey born and raised, Karen is the Accounting Manager at the business she owns with her husband. She has spent decades promoting Holodomor awareness. She managed her daughter's Ukrainian dance group and designed and created regional costumes. An active community member at the Ukrainian American Cultural Center in Whippany, NJ, Karen enjoys baking, cooking, gardening, and following current events and politics closely.

Карен Челак, фінансовий секретар

Народилася та зростала в Нью Джерзі. Менеджер з бухгалтерського обліку у бізнесі, яким володіє разом зі своїм чоловіком. Десятки років інформувала громадськість про Голодомор. Керувала українським танцювальним колективом доньки та розробляла й створювала регіональні костюми. Активна учасниця спільноти в Українсько-американському культурному центрі в Віппані, Нью Джерзі. Любить, готувати страви, зокрема випікати, садівництво та уважно стежить за поточними подіями й політикою.

Oksana Lodziuk Krywulych, Officer-at-Large (Branch 75, Maplewood, NJ)

Born in New York City, Oksana studied at Fordham University. She has held numerous positions in the UNWLA, most recently Social Media Chair and NJ Regional Council President. As Social Media Chair, she was responsible for all social media used by the UNWLA (Facebook, Instagram, YouTube) and for the website. An active member of the Ukrainian American community, Oksana has served on the Board of Directors of the Ukrainian American Cultural Center of NJ for many years, and as Chair of the Ukrainian festival in Whippany, NJ. She has taken part in a summer program teaching English as a second language in Ukraine. Oksana enjoys spending time with her family, hiking, reading, biking, and traveling.

Оксана Лодзюк Кривулич, вільна членкиня

Народилася в Нью Йорку, навчалася у Фордхемському університеті. Обіймала численні посади в СУА, останнім часом очолювала референтуру соціальних засобів комунікації та є головою Округу Нью Джерзі. Відповідальна за всі соціальні медіамережі, що використовує СУА: Facebook, Instagram, YouTube. Керівник проекту з розробки вебсайту СУА. Активна членка українсько-американської спільноти, протягом багатьох років є членом Ради директорів Українсько-американського культурного центру та голова Українського фестивалю у Віппані, Нью Джерзі. Брала участь у Літній програмі викладання англійської мови як другої мови в Україні. Полюбить проводити час з родиною, ходити в походи, читати, їздити на велосипеді та подорожувати.

Natalie Santarsiero, Branches-at-Large Co-Liaison (President, Branch 136, Naples, FL)

Born and raised in Lorain, Ohio, Natalie graduated from the University of Toledo (Ohio) with a degree in Pharmacy. She lived in Buffalo, NY, where for 30 years she owned and managed a Kenmore RX Center with her husband. She has been actively involved in the UNWLA since 1992, and in other Ukrainian and American organizations. Natalie has served in leadership positions in local and state pharmacy organizations. She is currently serving as liaison and treasurer for the St. Nicholas Ukrainian Catholic Mission Parish in Naples, FL. Natalie enjoys playing golf, reading, gourmet cooking, and wine tasting.

Наталія Сантарсієро, зв'язкова віддалених відділів

Народилася та зростала в Льюорейні, Огайо. За фахом — фармацевтка. Переїхала до Баффало, Нью Йорк, де працювала з чоловіком у власній аптеці 30 років. З 1992 р. бере активну участь в діяльності США та інших українських й американських організацій. Працювала на керівних посадах в місцевих і державних аптечних організаціях. Тепер обіймає посаду скарбника та зв'язкової St. Nicholas Ukrainian Catholic Mission Parish в Нейплз. Полюбить грати в гольф, читати, готувати вишукані страви та дегустувати вина.

Irena Chalupa, Branches-at-Large Co-Liaison (Branch 78, Washington, DC)

Born in Poland, Irena immigrated to the U.S. with her family at the age of 10, settling in New Jersey. Active in the Ukrainian community from an early age, Irena was a member of the Ukrainian Youth Association (CYM), headed the Mikhnovsky Students' Organization, was a member of the UCCA Passaic branch executive, and taught language and literature at the Passaic Ukrainian School. She graduated from Montclair State University with a degree in psychology and English. Irena lived in Europe from 1985 to 2011. As a journalist specializing in broadcasting, she worked for Radio Free Europe/Radio Liberty in Munich, Kyiv, and Prague, where her last position was Director of the Ukrainian Service. She has also worked for the Atlantic Council think tank and was a Fulbright Scholar in Ukraine in 2016–2017. Since 2016 Irena has worked as an editor and producer responsible for the StopFake fact-checking website's English-language page.

Ірина Халупа, зв'язкова віддалених відділів

Ірина Халупа народилася в Польщі. Їй виповнилось 10 років, коли сім'я імігрувала до США та поселилася у Нью Джерсі. Належала до Спілки української молоді (СУМ), очолювала студентську організацію Товариство студентської молоді ім. Міхновського, працювала у місцевій екзекутиві Українського Конгресового Комітету Америки, викладала українську мову та літературу в місцевій Школі українознавства. Випусниця університету Montclair State University за спеціальністю психологія та література. У 1985 р. повернулася до Європи; проживала в Мюнхені, Києві та Празі. Працювала на Радіо Свобода, де була ведучою чисельних програм і директором української редакції. Після повернення до США у 2011 р. працювала журналістом та аналітиком в аналітичному центрі Атлантична Рада США та була стипендіанткою програми Фулбрайт у 2016—2017 рр. З 2016 р. співпрацює з інтернет-проектom СтопФейк, що є першим сайтом, створеним для викриття неправдивої інформації про Україну та інші держави.

Olya Czerkas, Members-at-Large Liaison (President, Branch 124, St. Petersburg, FL)

Olya grew up in Lorain, Ohio, and graduated from Ohio State University with BA and MS degrees. She now lives in St. Petersburg, Florida. In both Ohio and Florida, Olya has been active in the Ukrainian and American communities, Ukrainian church and school, Plast, educational programs, and teaching Ukrainian dance groups. She has been the UNWLA Branches-at-Large Liaison, an advisor to the Ukrainian National Association, a member of the U.S. Holodomor Committee, and a volunteer and choir member at St. Anthony's Hospital in St. Petersburg. She also held leadership positions from 1990 to 2018 with Soyuzivka Children's Summer Camps. Olya is the proud mother of two sons. She enjoys painting, singing, dancing, making good friends, and learning something new every day.

Оля Черкас, зв'язкова вільних членкинь

Зростала в Льюорейн, Огайо. Переїхала і проживає в Сент-Пітерсберг, Флорида. В Огайо та Флориді була і є активною в українських та американських спільнотах, українській церкві та школі, Пласті, колективах з навчання українських танців. Закінчила університет штату Огайо зі ступеннями бакалавра та магістра. Була зв'язковою віддалених відділів США. Радник Українського народного союзу. Обіймала керівні посади в літніх дитячих таборах на «Союзівці» у 1990—2018 рр. Членка Комітету Голодомору Америки. Працювала волонтером у шпиталі святого Антонія та є членкою шпитального хору. Пишається родиною та двома синами. Їй подобається малювати, вона захоплюється співом, танцями, полюбить заводити нових друзів і навчатися чогось нового.

Iryna Buczkowski, Archives Chair (Branch 67, Philadelphia, PA)

Iryna was born in Siberia, where her parents' families had been deported by the Soviets in 1947. Her family was allowed to return to Ukraine in 1960. They settled in her mother's village, Velyki Hrybovychi, just north of Lviv. Iryna attended

school there and in Lviv, focusing on mathematics. She graduated from the Lviv National Agrarian University in 1980 with a bachelor's degree in Agronomy. She joined Tovarystvo Leva in 1988 and Plast in 1990. In 1991, in Lviv, she met her future husband, Nicholas, and the following year she moved to the U.S. and got married. Iryna was the membership and recording secretary for USC Tryzub from 1993 to 2010. She joined UNWLA Branch 67 in 2000. She was elected Branch president in 2004, Philadelphia Regional Council President in 2010, and UNWLA Secretary in 2014.

Ірина Бучковська, архівна референтка

Народилася на Сибірі, куди виселили родини її батьків у 1947 р. У 1960 р. разом з родиною повернулася в Україну у село Великі Грибовичі під Львовом. Закінчила школу з поглибленим вивченням математики. Навчалася у Львівському національному аграрному університеті за спеціальністю вчений агроном. У 1988 р. стала членкинею Товариства Лева, у 1990 – Пласту. У 1991 р. у Львові познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Ніколасом, а наступного року переїхала до США та вийшла заміж. Почала активно допомагати УСО «Тризуб», де була секретаркою членства та протоколярною секретаркою до 2010 р. У 2000 р. вступила до 67-го Відділу СУА, Округа Філадельфія. У 2004 р. Ірину обрали головою відділу, у 2010 р. – головою Окружної Управи Філадельфія, у 2014 р. – секретаркою СУА, у 2021 р. – архівною референткою Головної Управи СУА.

Liudmyla Rabij, Arts and Museum Chair (Branch 64, New York, NY)

Born in Ukraine, Liudmyla moved to the U.S. in 2014. She obtained an MA in Art History and Art Expertise from the National Academy of Culture and Arts Management in Kyiv in 2009 and an MA in Art Business from Sotheby's Institute of Art in New York in 2021. As the founder of Mila Arts Consulting, since 2015 she has represented Ukrainian artists in the U.S. and worked with collectors for art appraisal and collection management. Liudmyla was a Den Mother for Plast's Ptashata in 2017–2018. She was the Ukraine Board Member for the Children of Chernobyl Relief & Development Fund, USA, from 2005 to 2010, organizing art charity auctions and art fundraising. Married, with two daughters, Liudmyla enjoys traveling, reading, swimming, and dancing.

Людмила Рабій, референтка мистецтва та музею

Народилась в Україні, переїхала до США у 2014 р. Отримала ступінь магістра мистецтвознавства та мистецької експертизи в Національній академії культури та управління мистецтвами у Києві та ступінь магістра мистецького бізнесу в Інституті мистецтв Сотбіс в Нью Йорку. Як засновниця Міла Арт Консалтингової агенції, від 2015 р. представляє українських художників в Америці та працює з колекціонерами для оцінювання вартості творів мистецтва та організації арт колекцій. Виховниця «Пташат» у Пласті, Нью Йорк, 2017—2018 рр. Член Ради директорів у Фонді допомоги та розвитку дітям Чорнобиля 2005—2010; організувала благодійні аукціони та артпроекти для залучення коштів. Одружена, має дві доньки. Полюбить подорожувати, читати, плавати й танцювати.

Oksana Piaseckyj, Culture Chair (Branch 17, Miami, FL)

Born in Ukraine, Oksana immigrated to the U.S. after World War II. She was raised and educated in Pittsburgh and has lived in various U.S. cities, engaging in Ukrainian organizations and promoting Ukrainian culture. She is an active member of the U.S. Holodomor Committee. Oksana raised three children and has six grandchildren. She enjoys singing, reading, and gardening.

Оксана Пясецька, референтка у справах культури

Народилася в Україні, емігрувала до США після Другої світової війни. Зростала в Пітсбурзі, де закінчила вищі студії. Проживала в різних містах США, де брала активну участь в діяльності українських організацій та поширювала українську культуру. Активно працює в Комітеті з питань Голодомору. Виховала трьох дітей і має шестеро внуків. Полюбить співати, читати та займатися городництвом.

Liudmila Wussek, Education Chair (Branch 111, Los Angeles, CA)

Born and raised in the Zaporizhzhia region, Liudmila obtained bachelor's and master's degrees from Berdyansk Pedagogical University in Lithuania. Although she prepared a dissertation, she did not defend it because she was involved in the struggle for independence of Lithuania and Ukraine. Liudmila has fought for justice and truth throughout her life. In Lithuania, she headed the Ukrainian community and worked for the Government of the Republic of Lithuania, in the Department for Regional Affairs and National Minorities. She is the recipient of several awards, including the Medal of the Order of the Grand Duke of Lithuania Gediminas and the Order of Princess Olga 3rd degree.

Людмила Вусик, референтка у справах освіти

Народилася та зростала на Запоріжжі. Закінчила Бердянський педагогічний університет, де здобула ступінь бакалавра. Під час проживання у Литві здобула також ступінь магістра та написала дисертацію, яку через участь у боротьбу за незалежність Литви та України захистити не вдалося. Протягом усього життя боролася за справедливість та правду. У Литві очолювала українську громаду та працювала при уряді Литовської Республіки, у Департаменті з регіо-

нальних проблем і національних меншин. Нагороджена медаллю Ордена Великого Литовського князя Гедимінаса та орденом Княгині Ольги III ступеня.

Nadia Jaworiw, Scholarship Chair (Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ)

Born in Germany, Nadia immigrated to the U.S. with her family in 1949. She grew up in New York City and currently lives in New Jersey. Nadia obtained a bachelor's degree from City College of New York and an Executive MBA from Baruch College. Before retiring, she held various Director-level positions in telecommunications companies. A UNWLA member since 2011, Nadia has been president of Branch 98 (2015–2021) and is currently Branch Secretary; Vice President of the NJ Regional Council (2019–2021); a Scholarship Office volunteer since 2011; and a UNWLA Scholarship Committee member. She is an avid gardener and loves reading novels.

Надя Яворів, референтка Стипендій

Народилася у Німеччині. З родиною емігрувала до США у 1949 р. Зростала у Нью Йорку, а тепер проживає у Нью Джерзі. Отримала ступінь бакалавра в Сіті-коледж, Нью Йорк, і ступінь магістра з управління бізнесом у коледжі Баруха, Нью Йорк. Працювала на різних посадах як директор телекомунікаційних компаній. Нині перебуває на пенсії. Членкиня СУА з 2011 р. Голова 98-го Відділу СУА, Нью Джерзі у 2015—2021 рр., зараз — секретарка відділу. Заступниця голови Окружної Управи Нью Джерзі у 2019—2021 рр. Розпочала працювати у бюро стипендій у 2011 р. Членкиня Комісії стипендій СУА. Полюбляє займатися городництвом і читати романи.

Dianna Korduba Sawicky, Social Media Chair (Branch 132, Detroit, MI)

Dianna holds a Bachelor of Science in Mechanical Engineering from the University of Michigan. She is the Supervisor – Sustainability, Environment & Safety Engineering at the Ford Motor Company. An active long-time member with leadership positions in the UNWLA, Plast (Detroit stanytsia), and the Ukrainian Engineers' Society of America – Detroit Branch, Dianna is passionate about community involvement and volunteering. Married and the mother of two college-aged children, she enjoys traveling, reading, and spending time with family and friends.

Діанна Кордуба Савицька, референтка соціальних засобів комунікації

Отримала ступінь бакалавра в Мічиганському університеті. Інспектор з питань сталого розвитку, охорони навколишнього середовища та безпеки в Ford Motor Company. Є активною, відповідальною та доволі гідною членкинею СУА, Пласту і Товариства українських інженерів Америки, відділ Детройт. Як волонтер, підтримує громадські справи. Одружена, виховує двох дітей. Полюбляє подорожувати, читати та проводити час з родиною і друзями.

Oka (Olga) Hrycak, Social Welfare Chair (Branch 75, Maplewood, NJ)

Born in Minneapolis, Oka was raised and educated in New York City and New Jersey. She obtained an Ed.D. in Educational Psychology from Rutgers University. She is a former school principal and Barnard College administrator, and a member of various professional organizations. Oka has been a UNWLA National Board member since 2018 and is a former Plast member. She enjoys traveling, especially walking trips, reading, and art.

Ока Грицак, референтка суспільної опіки

Народилася в Міннеаполісі, Міннесота. Зростала в Нью Йорку та Нью Джерзі. Здобула ступінь доктора філософії в галузі педагогіки в Ратгерському університеті. Колишня директорка школи; адміністраторка Барнардського коледжу. Членкиня Головної Управи СУА у 2018—2021 рр. Є членом багатьох професійних організацій, колишня пластунка. Полюбляє подорожувати, читати та цікавиться мистецтвом.

Vera N. Kushnir, Chair, Audit Committee (Branch 99, Watervliet, NY)

Since joining the UNWLA in 1978, Vera has held various positions at the Branch and Regional Council level. She was an Executive Committee member for 16 years as Officer-at-Large and Financial Secretary, and a Convention Liaison from 2005 to 2021. A Corporate Executive Assistant and accomplished conference/event planner, Vera enjoys reading, cooking, entertaining, and mystery movies. She is looking forward to retirement in two years!

Віра Н. Кушнір, голова Ревізійної комісії

Вступила до СУА у 1978 р. Обіймала різні посади СУА на різних рівнях. Членкиня Головної Управи СУА упродовж 16 років на посадах вільної членкині та фінансового секретаря. Була зв'язковою від Екзекутиви СУА під час підготовки та проведення Конвенцій СУА у 2005—2021 рр. Екзекутивна асистентка корпоративного виконавця та досвідчена планувальниця конференцій / заходів. Отримує задоволення від читання, цікавих і містичних фільмів, готування страв і приймання гостей. Очікує на пенсію через два роки.

XXXII Конвенція СУА

Почесні членкині

Надзвичайно приємною традицією кожної Конвенції СУА є надання звання «Почесного членства» кільком вибраним членкиням СУА, а також визнання інших жінок, які не є членками СУА, але які проявили відданість і працювали для нашої українсько-американської спільноти. Зазвичай церемонія відбувається під час Конвенції на святковому бенкеті, в якому беруть участь кілька сотень людей і союзнянки, яким надають звання, є особисто з нами, то ж ми можемо виконати цю почесну місію персонально. XXXII Конвенція відбулася віртуально, тому ми не мали змоги особисто висловити їм свою вдячність і пошану. Але з великою приємністю хочемо поділитися з нашими делегатками та гостями Конвенції, що Екзекутива та Головна Управа СУА на своєму засіданні прийняли рішення запропонувати надати звання «Почесних членкинь СУА» таким членкиням.

Віра Андрушків – членкиня СУА понад 50 років.

Почесна голова Округу Детройт, голова Округу у 2014—2018 рр., голова 96-го Відділу упродовж двох каденцій (1970, 1972). Віра дуже відома як у США, так і в Україні своєю громадською й академічною працею. Перелік її досягнень великий: викладала українознавство в Рідній школі, починаючи з 70-х рр., а в 90-х рр. була директором Українського наукового інституту Гарвардського університету. Виступала з різними доповідями українською та англійською мовами, серед яких «Українські піонери в СУА», «50 винаходів народу України», доповіді на тему еміграції та ін. Упродовж багатьох років Віра неодноразово приїздила в Україну з лекціями «Культура американського бізнесу» та організувала численні візити керівників навчальних закладів України до університетів штату Мічиган.

Віра брала активну участь в організації програми навчання про Голодомор у школах, а у 2016 р. виступала з доповідями в PowerPoint проєкті «Genocidal Famine in Ukraine: The Holodomor of 1932—33» та працювала над електронною сторінкою Edu Paths. З її презентацією можна ознайомитися на електронній сторінці СУА.

Лідія Лебедович Казевич – членкиня СУА понад 50 років.

Почесна голова Округу Детройт, голова Округу у 2003—2006 рр. та 2009—2010 рр., голова 96-го Відділу упродовж однієї каденції. У 1968 р. Лідія

з товаришками утворила 96-й Відділ СУА та спричинилася до розвитку і зростання організації, обіймала різні посади в Окрузі Детройт. Очолювала та втілювала надзвичайно багато проєктів округи та відділів. Вона допомогла заснувати 129-й Відділ у 2003 р. Лідія пильнувала, щоб успішно реалізувати акції СУА в Окрузі Детройт, зокрема відвідування людей похилого віку, фінансова допомога німеччині і сиротам в Україні та фінансова підтримка студентів стипендіями.

Марія Зарицька-Червіовська — членкиня СУА понад 50 років.

Співзасновниця 96-го Відділу у 1968 р., дві каденції була головою цього відділу. Упорядковує архів відділу та свого часу підготувала прозорки до його 50-ліття. Марусю нагородили відзнакою «Macomb County Board of Commissioners Volunteer of the Year Award» за її працю в громаді. Серед її заслуг — підтримка мешканців українського села для людей старшого віку, де вона часто возила тих, хто мав потреби, до лікарів і допомагала їм з оформленням документів на отримання ліків; допомога з перебуванням і лікуванням вояків, які приїздили з України, та багато іншого. І, що є дуже важливим, Маруся з нагоди 85-ліття разом з Вірою Андрушків доклала багато зусиль, щоб штат Мічиган вніс тему Голодомору до навчальних програм в усіх американських школах.

Любов Волинець – членкиня СУА понад 50 років.

Як культурно-освітня референтка в Головній Управі СУА у 1972—1978 рр., готувала реферати та матеріали на історичні теми до важливих пам'ятних дат, що стосуються української літератури, мистецтва, культури тощо для використання відділами й округами. Як 2-га заступниця голови СУА у 1978—1981 рр. відвідувала відділи й округи з доповідями (що ілюстровані прорізками) про новостворений Український музей, народну творчість, історію жіночого руху, зокрема історію СУА. Як мистецько-музейна референтка СУА у 1981—1987 рр., виголошувала доповіді про Український музей і народне мистецтво в округах, на Окружних з'їздах і конгресі СФУЖО, учням середніх шкіл і у пластових таборах. Належить до 64-го Відділу СУА. Любов Волинець довгі роки була членом редакційної колегії «Нашого життя» та підготувала чимало дописів до нього

на тему народного мистецтва. Вона є завідувачкою колекції народного мистецтва Українського музею.

Оксана Ксенос — стала парламентаристкою СУА після Конвенції у 2002 р. та є єдиною, яка працювала на цій посаді майже 20 років.

Вона заслуговує на наше визнання за свої добровільні зусилля, спрямовані на підтримку й допомогу у проведенні конвенцій і засідань СУА, за написані нею вичерпні інформаційні вказівки щодо дотримання податкового законодавства IRS. Завдячуючи їй, наші членкині ознайомилися з «Robert's Rules of Order». Оксана також сприяла отриманню схвалення СУА для програми «Combined Federal Campaign» (CFC), що дозволило федеральним працівникам робити постійні пожертви для СУА. Оксана Ксенос була однією з перших лавреатів нашої колишньої премії для молодих жінок «Young Women's Achievement Awards» і вона відразу ж приєдналася до організації як вільна членкиня. Оксана була адвокатом IRS, а після виходу з IRS працювала суддею Адміністративного права США аж до виходу на пенсії.

Також Екзекутива та Головна Управа СУА подали на присвоєння звання «Почесної членкині» св. п. Анну Кісіль (посмертно), що не є членкинею СУА.

Св. п. Анна Кісіль — відома українська громадська діячка. З 2018 р. аж до смерті в листопаді 2020 р. була головою СФУЖО. За такий короткий час здобула повагу від складових організацій СФУЖО, зуміла залучити багато нових організацій по цілому світі до співпраці. Протягом 2008–2018 рр. св. п. Анна очолювала Світову Раду Культури при Світовому Конгресі Українців, а упродовж 2005–2016 рр. — міжнародну організацію українських громад «Четверта хвиля». Анна Кісіль була також відомим меценатом — вона фінансово підтримала численні українські проекти в Україні та діаспорі, зокрема з відбудови історичних споруд, організації виставок мистецьких творів, видання книг і підручників для українських шкіл діаспори. Анна Кісіль є автором двох поетичних збірок.

Цього року ми маємо двох надзвичайно гідних кандидатів, які не відповідають критеріям для надання звання «Почесних членкинь» тому, що вони — ЧОЛОВІКИ. З огляду на це, ми створили нову «категорію» звання — «Почесний добродій СУА», щоб мати змогу гідно вшанувати й чоловіків. Є два кандидати на це звання.

Андрій Гарасимяк. Попри надзвичайно напружений професійний календар (працює адвокатом у фірмі Cravath, Swaine & Moore — одній з найпрестижніших юридичних фірм США) та графік

його волонтерства (консультує Український Інститут Америки), Андрій був незамінним для Комітету з питань статуту СУА, а отже, і для нашої організації. Він тривалий час і сумлінно працював у Комітеті: три роки перед XXXI Конвенцією у 2017 р. (м. Тампа, Флорида), а також чотири роки після Конвенції аж до тепер (праця над змістом оновленого Статуту СУА в англійській мові; зміни та доповнення; поправки до україномовного тексту).

Андрій Гарасимяк досконало знає американське законодавство, що стосується неурядових організацій, а також дуже добре володіє українською мовою, що дало змогу Комітету з питань статуту СУА юридично правильно сформулювати всі пункти Статуту СУА як англійською, так і українською мовами.

Він працював з членами Комітету вечорами та допізна після своєї денної праці, при цьому був спокійний, урівноважений, тактовний. За це СУА йому щиро дякує та пропонує вперше в історії нашої організації надати звання «Почесного добродія СУА».

Другим претендентом на таке звання є наш шановний д-р **Igor Maгун** — лікар, який займається приватною практикою на Лонг-Айленді та постійно отримує «п'ятизіркові» відгуки від своїх пацієнтів. Він також отримує «п'ятизірковий» відгук від читачів своєї рубрики у журналі «Наше життя».

З 1995 р. доктор Магун ділиться своїми медичними знаннями та життєвим досвідом на сторінках нашого журналу. Він отримав кілька подяк від СУА за свою відданість і працю. У 2005 р. на «Союзівці» отримав визнання від тодішньої голови СУА Ірини Куровицької, а у 2014 р. — від тодішньої головної редакторки «Нашого життя» Лідії Слиж з нагоди 70-річчя журналу. Але доктор Магун є набагато більше, ніж автор дописів до нашого журналу — СУА в нього «в крові», і тому він ділиться своїми знаннями та порадами з глибокою повагою та любов'ю до організації.

Доктор Магун розповідає, як він виріс у домі, де його мати, Почесна членкиня СУА Лідія Магун, (2002) була дуже завзятою, відданою союзанкою та наполягала на тому, щоб усі в її домі були однаковими у ставленні до СУА, і чоловіки також. Такий підхід св.п. пані Ліді дав позитивний вислід, оскільки її талановитий син часто каже, що для нього велика честь виховуватися в душі СУА. А ми знову підкреслюємо, що для нас велика честь надати докторові Магуну наше новостворене звання «Почесний добродій СУА».

Ми вітаємо всіх наших нагороджених і дякуємо за їхній вагомий внесок у діяльність і життя Союзу Українок Америки та наших громад в цілому.

XXXII Convention of the UNWLA Honorary Members

The **Honorary President** award was conferred at the Convention to our longtime President of 13 years, Marianna Zajac, for her many years of service, dedicated work, and contributions towards the strengthening and development of the UNWLA.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

надає звання

ПОЧЕСНОЇ ГОЛОВИ

МАРІЯННІ ЗАЯЦЬ

голови Союзу Українок Америки 2008—2021 рр.

The **Honored Member** award, the highest recognition conferred to its members at a UNWLA Convention, is given for achievements of dedicated work and significant and outstanding contributions in the development and strengthening of the UNWLA. In addition, upon the recommendation of the National Board, a Convention may confer **Honorary Membership** in the UNWLA to any woman who is not a UNWLA member but who has strongly supported Ukraine or Ukrainians, the UNWLA, or the Ukrainian women's movement.

We are proud to welcome these Honored Members:

Vera Andrushkiv, Honorary President, Detroit Regional Council, and member of Branch 96, Detroit, MI

Lida Kazewych, Honorary President, Detroit Regional Council, and member of Branch 96, Detroit, MI

Maria Zarycky-Cherviovsky, Branch 96, Detroit, MI

Lubow Wolynetz, Branch 64, New York, NY

Oksana Ksenos, UNWLA Parliamentarian, Member-at-Large

Non-UNWLA-member **Honorary Member**:

Anna Kisil, posthumously, Toronto, Canada, former president of WFUWO

In addition to honoring these women, the UNWLA has created a new category for men: **Honorary Benefactor**. We are proud to confer this recognition on:

Andrei Harasymiak for his many years of dedicated work on the UNWLA Bylaws Committee

Dr. Ihor Magun, regular medical contributor to *Our Life* magazine

XXXII Конвенція СУА Грамоти

На кожній конвенції СУА вручає Грамоти тим Відділам та Округам, які надали значну підтримку проектам СУА. Грамоти також вручають відділам, округам і членкиням, які святкують річницю активного членства в СУА. А союзанки, які святкують своє 50-річчя, отримують золоту відзначку як додаток до грамоти. Пропонуємо перелік тих відділів, округ і членкинь, які отримали такі грамоти.

Справи Членства

Відділи та Округи, що святкують річницю

1-й Відділ (New York, NY)	95-річчя
21-й Відділ (Brooklyn, NY)	90-річчя
27-й Відділ (Pittsburgh, PA)	90-річчя
34-й Відділ (Cohoes, NY)	90-річчя
49-й Відділ (Buffalo, NY)	85-річчя
36-й Відділ (Chicago, IL)	85-річчя
Округа Детройт, Мічиган	85-річчя
Округа Філядельфія	80-річчя
Округа Нью Йорк	80-річчя
17-й Відділ (Miami, FL)	65-річчя
64-й Відділ (New York, NY)	65-річчя
65-й Відділ (New Brunswick, NJ)	65-річчя
54-й Відділ (Wilmington, DE)	60-річчя
Округа Нью Джерзі	60-річчя
Округа Огайо	60-річчя
3-й Відділ (Phoenix, AZ)	55-річчя
78-й Відділ (Washington, DC)	55-річчя
83-й Відділ (New York, NY)	55-річчя
86-й Відділ (Newark, NJ)	55-річчя
91-й Відділ (Bethlehem, PA)	55-річчя
Округа Чикаго	55-річчя
96-й Відділ (Detroit, MI)	50-річчя
97-й Відділ (Buffalo, NY)	50-річчя
99-й Відділ (Watervliet, NY)	50-річчя
106-й Відділ (Hartford, CT)	50-річчя
107-й Відділ (San Jose, CA)	50-річчя
108-й Відділ (New Haven, CT)	50-річчя
14-й Відділ (Atlanta, GA)	45-річчя
53-й Відділ (Detroit, MI)	45-річчя
75-й Відділ (Maplewood, NJ)	45-річчя
118-й Відділ (Houston, TX)	45-річчя
Округа Нова Англія	45-річчя
Округа Центральний Нью Йорк	45-річчя
38-й Відділ (Denver, CO)	40-річчя
113-й Відділ (New York, NY)	35-річчя
120-й Відділ (Rochester, NY)	35-річчя
30-й Відділ (New York, NY)	30-річчя
56-й Відділ (North Port, FL)	30-річчя
95-й Відділ (Poughkeepsie, NY)	30-річчя
98-й Відділ (Holmdel, NJ)	30-річчя
111-й Відділ (Los Angeles, CA)	30-річчя
115-й Відділ (Detroit, MI)	20-річчя
124-й Відділ (St. Petersburg, FL)	20-річчя
125-й Відділ (New York, NY)	20-річчя

XXXII Convention of the UNWLA

Certificates of Appreciation

At each convention, the UNWLA presents Certificates of Appreciation to Branches and Regional Councils that have provided outstanding support to UNWLA's projects. Awards are also given to Branches, Regional Councils, and individual members who are celebrating milestone anniversaries of active membership in the UNWLA. Members who are celebrating their 50th anniversary receive a gold pin in addition to a Certificate of Appreciation. The lists on these pages include the Branches, Regional Councils, and individual members who have been so honored.

Членкині, які святкують річниці

Уляна Омецінська	70 років	34-й Відділ (Cohoes, NY)
Олена Папіж	65 років	50-й Відділ (Ann Arbor, MI)
Ірена Галібей	65 років	34-й Відділ (Cohoes, NY)
Марія Мацюк	60 років	34-й Відділ (Cohoes, NY)
Оксана Пясецька	50 років	17-й Відділ (Miami, FL)
Дарія Ярошевич	50 років	29-й Відділ (Chicago, IL)
Катерина Івасишин	50 років	29-й Відділ (Chicago, IL)
Таня Винниченко	50 років	29-й Відділ (Chicago, IL)
Ліда Трухла	50 років	29-й Відділ (Chicago, IL)
Ірина Пискір-Біляк	50 років	29-й Відділ (Chicago, IL)
Лідія Пакула	50 років	53-й Відділ (Warren, MI)
Анна Зарицька	50 років	54-й Відділ (Wilmington, DE)
Марія Корженівська	50 років	54-й Відділ (Wilmington, DE)
Орися Зінич	50 років	56-й Відділ (North Port, FL)
Надя Іванчук	50 років	56-й Відділ (North Port, FL)
Любов Волинець	50 років	64-й Відділ (New York, NY)
Анна Алиськевич	50 років	64-й Відділ (New York, NY)
Ярослава Геруляк	50 років	64-й Відділ (New York, NY)
Ольга Городецька	50 років	65-й Відділ (New Brunswick, NJ)
Дора Борст	50 років	65-й Відділ (New Brunswick, NJ)
Ірина Старожитник	50 років	65-й Відділ (New Brunswick, NJ)
Марія Слевінська	50 років	73-й Відділ (Bridgeport, CT)
Ірена Демків	50 років	73-й Відділ (Bridgeport, CT)
Станіслава Ковбас	50 років	73-й Відділ (Bridgeport, CT)
Текля Івашків	50 років	73-й Відділ (Bridgeport, CT)
Мері Анн Хом'як	50 років	73-й Відділ (Bridgeport, CT)
Лідія Крамарчук	50 років	75-й Відділ (Maplewood, NJ)
Мирося Бараник	50 років	76-й Відділ (Maplewood, NJ)
Рома Дигдало	50 років	76-й Відділ (Maplewood, NJ)
Ліда Колодчин	50 років	76-й Відділ (Maplewood, NJ)
Марта Базарко	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Тереса Царик	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Орися Дацків	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Мирослава Демчишин	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Христіна Громоцька	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Лідія Яросевич	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Христіна Пацлавська	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Квітослава Пащин	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Христіна Шепелява	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Люба Туркевич	50 років	78-й Відділ (Washington, DC)
Леся Юзенів	50 років	83-й Відділ (New York, NY)
Анна Сафян	50 років	83-й Відділ (New York, NY)
Галя Оберишин	50 років	83-й Відділ (New York, NY)
Анна Рак	50 років	83-й Відділ (New York, NY)
Катря Червоняк	50 років	83-й Відділ (New York, NY)
Христя Маєвська	50 років	83-й Відділ (New York, NY)
Наталія Буняк	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Мирося Граб	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Ольга Гунчак	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Оксана Кузьмак	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Дарія Леськів	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Ярослава Мулик	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Ольга Тритяк	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Катерина Воловодюк	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Зірка Воронка	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Лідія Гайдучок	50 років	86-й Відділ (Newark, NJ)
Марта Федорів	50 років	91-й Відділ (Bethlehem, PA)
Оксана Кіпа	50 років	91-й Відділ (Bethlehem, PA)
Зірка Кларк-Зубар	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)
Данна Федорак	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)
Христіна Юзич	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)
Світлана Кордуба	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)
Анна Мацілінська	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)
Юліяна Мазяк	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)
Мирослава Стефанюк	50 років	96-й Відділ (Detroit, MI)

128-й Відділ (Philadelphia, PA)
129-й Відділ (Detroit, MI)
130-й Відділ (Parma, OH)
134-й Відділ (Whippany, NJ)
135-й Відділ (Hazlet, NJ)
136-й Відділ (Naples, FL)
137-й Відділ (Clifton, NJ)
138-й Відділ (Cleveland, OH)
139-й Відділ (Stamford, CT)
140-й Відділ (Chicago, IL)
142-й Відділ (Warren, MI)
Вільна членкиня Дарія Романко

Референтура стипендій

За активну співпрацю у підтримці стипендіатів Стипендійної акції США

3-й Відділ (Phoenix, AZ)
8-й Відділ (Cleveland, OH)
12-й Відділ (Cleveland, OH)
21-й Відділ (Brooklyn, NY)
30-й Відділ (Yonkers, NY)
36-й Відділ (Chicago, IL)
38-й Відділ (Denver, CO)
43-й Відділ (Philadelphia, PA)
49-й Відділ (Buffalo, NY)
50-й Відділ (Ann Arbor, MI)
53-й Відділ (Warren, MI)
54-й Відділ (Wilmington, DE)
56-й Відділ (North Port, FL)
64-й Відділ (New York, NY)
65-й Відділ (New Brunswick, NJ)
67-й Відділ (Philadelphia, PA)
73-й Відділ (Bridgeport, CT)
75-й Відділ (Maplewood, NJ)
76-й Відділ (Warren, MI)
78-й Відділ (Washington, DC)
83-й Відділ (New York, NY)
86-й Відділ (Newark, NJ)
90-й Відділ (Philadelphia, PA)
91-й Відділ (Bethlehem, PA)
96-й Відділ (Detroit, MI)
97-й Відділ (Buffalo, NY)
98-й Відділ (Holmdel, NJ)
101-й Відділ (Chicago, IL)
106-й Відділ (Hartford, CT)
107-й Відділ (San Jose, CA)
108-й Відділ (New Haven, CT)
113-й Відділ (New York, NY)
118-й Відділ (Houston, TX)
124-й Відділ (St Petersburg, FL)
125-й Відділ (New York, NY)
129-й Відділ (Detroit, MI)
132-й Відділ (Detroit, MI)
134-й Відділ (Whippany, NJ)
135-й Відділ (Hazlet, NJ)
136-й Відділ (Naples, FL)
137-й Відділ (Clifton, NJ)
140-й Відділ (Chicago, IL)
Округа Нью Джерзі
Округа Огайо

Референтура зі справ культури

За надзвичайну діяльність у сфері культури

3-й Відділ (Phoenix, AZ)
8-й Відділ (Cleveland, OH)

12-й Відділ (Cleveland, OH)
14-й Відділ (Atlanta, GA)
17-й Відділ (Miami, FL)
27-й Відділ (Pittsburgh, PA)
56-й Відділ (North Port, FL)
65-й Відділ (New Brunswick, NJ)
75-й Відділ (Maplewood, NJ)
76-й Відділ (Detroit, MI)
78-й Відділ (Washington, DC)
86-й Відділ (Newark, NJ)
96-й Відділ (Detroit, MI)
98-й Відділ (Holmdel, NJ)
134-й Відділ (Whippany, NJ)
135-й Відділ (Hazlet, NJ)
137-й Відділ (Clifton, NJ)
138-й Відділ (Cleveland, OH)
Округа Нью Йорк

Референтура соціальних засобів комунікації

За систематичне розміщення інформаційних дописів про досягнення відділів/округ. За висвітлення інформації про важливі українські питання та історичні події

30-й Відділ (Yonkers, NY)
67-й Відділ (Philadelphia, PA)
75-й Відділ (Maplewood, NJ)
98-й Відділ (Holmdel, NJ)
107-й Відділ (San Jose, CA)
120-й Відділ (Rochester, NY)
124-й Відділ (St. Petersburg, FL)
125-й Відділ (New York, NY)
137-й Відділ (Clifton, NJ)
139-й Відділ (Stamford, CT)
140-й Відділ (Chicago, IL)
Округа Нью Йорк
Округа Нью Джерзі
Округа Детройт

Референтура мистецтва та музею

За виняткову підтримку Українського музею в Нью Йорку

12-й Відділ (Cleveland, OH)
30-й Відділ (Yonkers, NY)
56-й Відділ (North Port, FL)
64-й Відділ (New York, NY)
73-й Відділ (Bridgeport, CT)
75-й Відділ (Maplewood, NJ)
83-й Відділ (New York, NY)
86-й Відділ (Newark, NJ)
113-й Відділ (New York, NY)
134-й Відділ (Whippany, NJ)

Референтура зі справ освіти

За інформацію про Голодомор або іншу освітню діяльність

3-й Відділ (Phoenix, AZ)
17-й Відділ (Miami, FL)
38-й Відділ (Denver, CO)
56-й Відділ (North Port, FL)
75-й Відділ (Maplewood, NJ)
96-й Відділ (Detroit, MI)
98-й Відділ (Holmdel, NJ)
107-й Відділ (San Jose, CA)
111-й Відділ (Los Angeles, CA)
118-й Відділ (Houston, TX)
124-й Відділ (St. Petersburg, FL)
130-й Відділ (Parma, OH)
135-й Відділ (Perth Amboy, NJ)
136-й Відділ (Naples, FL)

XXXII Конвенція СУА / XXXII Convention of the UNWLA

Подяки / Thanks

Конвенційний Комітет / Convention Committee

Найщиріша подяка всім членам Округу Філадельфія за їхні невтомні зусилля у підготовці до XXXII Конвенції. Хоча пандемія суттєво змінила наші плани, вони змогли перейти на новий формат і СУА успішно провів першу віртуальну конвенцію!

Члени Конвенційного комітету

Голова: Галина Генгало, 128-й Відділ
Скарбник: Стефанія Перонг, 43-й Відділ
Реєстраційний підкомітет: Юлія Пенчак, 10-й Відділ
Інформаційний підкомітет: Дана Сілецька, 88-й Відділ
Зв'язкова від Екзекутиви: Віра Кушнір

Дизайн логотипу Конвенції: Зоряна Сохацька
Графіка: Оленка Михайлюк

Deepest thanks to all the members of the Philadelphia Regional Council for their tireless efforts in preparing for our XXXII National Convention. While the pandemic changed our plans dramatically, you were able to transition to a new format, and the UNWLA successfully conducted its first-ever virtual convention!

Members of the Convention Committee

Halyna Henhalo, Branch 128, Chair
Stefania Perrong, Branch 53, Treasurer
Julia Penchak, Branch 10, Registration Sub-Committee
Donna Siletsky, Branch 88, Press/Public Relations Sub-Committee
Vera Kushnir, Executive Committee Liaison

Logo Design: Zoriana Sochatska
Graphics: Olenka Mychajluk

Комітет з питань статуту СУА / Bylaws Committee

Від імені всієї родини СУА висловлюємо глибоку подяку та вдячність Комітету з питань статуту СУА, який протягом семи років невтомно працював над удосконаленням статуту СУА. Нормативно-правові акти закріплюють нашу місію та мету, а також визначають і встановлюють основні принципи та спосіб роботи нашої організації.

Члени Комітету з питань статуту СУА

Голова: Ірина Куровицька
Члени: Андрій Гарасимяк, Хризанта Гентіш, Мотрія Кузич
Марія Томоруг, Лідія Слиз

On behalf of the entire UNWLA family, our deepest thanks and appreciation to the UNWLA Bylaws Committee, which for seven years worked tirelessly on improving the organization's bylaws. The bylaws enshrine our mission and purpose and define and set the basic principles and manner by which our organization operates.

Members of the UNWLA Bylaws Committee

Iryna Kurowycky, Chair, Andrei Harasymiak, Chryzanta Hentisz, Motria Kuzycz, Maria Tomorug, Lidia Slysh

Номінаційна комісія / Nominating Committee

Висловлюємо щирю подяку всім членкиням Номінаційної комісії, які старанно працювали над забезпеченням відповідних кандидатів на всі посади до Головної Управи Союзу Українок Америки. Дякуємо їм за їхню віддану і товариську співпрацю!

Комісія складалася з голів усіх округ, зв'язкових віддалених відділів і вільних членкинь та зв'язкової від Екзекутиви СУА. Робота комісії розпочалася у 2019 р. Дуже продуктивні зустрічі проходили в дружній атмосфері взаємної поваги.

Висловлюємо особливу подяку Ліді Яхницькій, зв'язковій від Екзекутиви, за її допомогу та підтримку.

Члени Номінаційної комісії

Голова: Оксана Лодзюк Кривулич, Нью Джерзі
Заступник голови: Іванка Олесницька, зв'язкова вільних членкинь

Секретарка: Оля Черкас, зв'язкова віддалених відділів
Члени: Ярослав Глинська (Детройт), Лариса Заїка (Філадельфія), Лідія Слиз (Нью Йорк), Галина Ярема (Огайо), Катерина Івасишин (Чикаго), Катерина Таньчин (Нова Англія), Оксана Цюпка, Аліса Сердюк (Центральний Нью Йорк), Ліда Яхницька (зв'язкова від Екзекутиви)

Our heartfelt thanks to all the members of the Nominating Committee who worked diligently to secure suitable candidates for all positions to the UNWLA National Board. Your hard work is greatly appreciated!

Our committee was comprised of all Regional Council Presidents, the Branches-at-Large Liaison, the Members-at-Large Liaison, and a liaison from the UNWLA executive board. The committee's work began in 2019. Each prospective candidate was interviewed and asked to submit a biography. Our very productive meetings were run in a friendly atmosphere of mutual respect, with each member contributing to our efforts.

We would also like to express individual thanks to our Executive Committee liaison Lydia Jachnycky, for her guidance and friendship.

Nominating Committee Members

Oksana Lodziuk Krywulych, New Jersey, Chair
Ivanka Olesnycky, Members-at-Large Liaison, Vice-Chair
Olya Czerkas, Branches-at-Large Liaison, Secretary
Yaroslava Glinska, Detroit
Laryssa Zaika, Philadelphia
Maria Slysh, New York
Halyna Yarema, Ohio
Katherine Iwasyszyn, Chicago
Kateryna Tanchyn, New England
Oksana Ciupka, Alisa Serdyuk, Central New York
Lydia Jachnycky, UNWLA 1st Vice President, Executive Liaison

Номінаційний комітет для віддалених відділів Nominating Committee for Branches-at-Large

Номінаційний комітет для віддалених відділів старанно працював над пошуком та номінацією двох нових спільних зв'язкових віддалених відділів. Офіційне засідання віддалених відділів для XXXII Конвенції СУА відбулося 12 травня 2021 р. через Zoom, де обрано двох кандидатів.

Дякуємо членам Комітету за їхню відданість справі, відданість роботі та наполегливій праці під час призначення цих двох видатних осіб на важливу посаду.

The Nominating Committee for Branches-at-Large (BAL) worked diligently to find and nominate two new BAL Co-Liaisons. The official BAL meeting for the XXXII UNWLA National Convention was held on May 12, 2021, via Zoom, where two outstanding individuals were selected as nominees.

Thank you to the BAL Nominating Committee members for their dedication, commitment, and hard work in selecting nominees to this important Board position.

Members of the Branches-at-Large Nominating Committee

Olya Czerkas, President, Branch 124, BAL Liaison, Chair
Kathy Tice, President, Branch 14
Olha Sperkacz, President, Branch 17
Maria Zaliszczuk, President, Branch 27
Inya Saldyt, President, Branch 38
Gloria Long, President, Branch 49
Alexandra (Lesia) Popel, President, Branch 56
Didi Butenko, President, Branch 68
Irena Chalupa, President, Branch 78
Chrystia Konowka, President, Branch 97
Vera Smith, President, Branch 107
Liudmila Wusek, President, Branch 111
Chrystia Bryndzia, President, Branch 118
Melissa Sydor, President, Branch 120
Natalie Santarsiero, President, Branch 136
Christine Boyko, UNWLA 2nd Vice President, Advisor

Про минуле, сучасне та майбутнє України, і не тільки

Україна святкує 30-річчя незалежності... Сергій Плохій ділиться своїми думками про 30 років, що минули, а також про майбутнє України.

Сергій Плохій — професор історії та директор Українського наукового інституту Гарвардського університету, один з провідних фахівців з історії України та Східної Європи. Його книги здобули низку престижних премій, зокрема премію Антоновичів і Національну премію імені Тараса Шевченка, а також перекладалися багатьма мовами світу.

З нагоди 30-ліття незалежності України ми попросили Сергія Плохія дати інтерв'ю, яке взяла Надія Макконнелл, голова U.S.-Ukraine Foundation. Ми щиро вдячні проф. Плохію та п. Макконнелл за розмову, повний текст якої можна прочитати на нашій вебсторінці unwla.org у розділі «News».

Інтерв'ю відбулося у червні. Серед інших обговорювалися такі теми: відновлення Україною незалежності; найбільші перемоги та здобутки України за 30 років; питання розвитку українського громадянського суспільства; війна на Сході України та Росія без Путіна; як може діаспора підтримати Україну у наступні 30 років та багато іншого.

Надія Макконнелл (Н.М.): Коли Ви виїхали з України?

Сергій Плохій (С.П.): У 1991 р. мене запросили викладати в Альбертському Університеті в Канаді як професора-гостя. Вилітав я через Москву, бо тоді тільки через Москву можна було вилетіти з Радянського Союзу. І це було якраз у серпні 1991 р., під час перевороту. Після того я відвідував Україну на довший або коротший час, але фактично мій побут або, іншими словами, постійне проживання в Україні закінчилося під час перевороту 1991 р.

Н.М.: Хочу звернутися до однієї з багатьох Ваших видатних книжок, а саме «Брама Європи». Почнемо із запитання, яке походить від Вашої книжки: скільки разів Україна була незалежною державою, як довго та чи є теперішня її державність найтривалішою?

С.П.: У серпні 1991 р. була п'ята спроба проголосити незалежність протягом ХХ ст. Попередні спроби не були вдалимими, а деякі були особливо невдалимими: наприклад, Закарпатська Україна проіснувала лише кілька днів; Україна, проголошена ОУН в 1941 р., не проіснувала й жодного дня. Та й Українська Народна Республіка, що була проголошена в січні 1918 р., мала дуже таку перервну й складну історію. Так що назвати загальну кількість днів дуже важко — і через те, що ця незалежність була перервна; і частинна незалежність від Росії означала залежність від інших країн, як було з гетьманатом Павла Скоропадського у 1918 р. Безумовно, у серпні 1991 р. ми отримали найдовшу незалежність України, фактично, з часів Київської Русі. Тобто, незалежність Гетьманщини Хмельницького і пізніше Виговського була набагато

коротшою, ніж те, що ми маємо нині. Наше покоління живе більше в Незалежності, ніж будь-яке інше покоління за цілу низку століть.

Н.М.: Варто замислитися, чому саме це проголошення незалежності України з 1991 р. стало таким успішним. Тут слід згадати й Чорнобиль, і рух солдатських матерів, що вимагали захисту прав українських хлопців, посланих на афганську війну, відзначення тисячоліття християнства... Чи вважаєте Ви, що ці або інші такі події сприяли набуттю незалежності України цього разу?

С.П.: Усі ці фактори, які ви перерахували, були складовими частинами цього руху до незалежності. З Чорнобилем фактично починається вся сучасна політика: створюється перша політична партія в Україні, поза комуністичною — партія «Зелений світ». Починається масова мобілізація. Другий компонент, який був пов'язаний з українською незалежністю — і тут теж була масова мобілізація — це легалізація Української греко-католицької церкви. І третій фактор, пов'язаний з масовою мобілізацією — це страйки на промислових підприємствах, в першу чергу — страйки на Донбасі. Ось ці три речі є найбільш очевидними. Були також інші складові компоненти, але менш важливі.

Н.М.: Ви спостерігаєте й вивчаєте Україну протягом усього життя. А я вперше приїхала туди у 1990 р. для участі в «Живому ланцюгу Соборності». За наступні два роки я їздила туди ще вісім чи дев'ять разів, тому бачила все очима зовнішнього спостерігача. Я була вражена тим, як стратегічно діяли керівники Народного руху Іван Драч і Михайло Горинь,

щоб мобілізувати прихильників та активістів. Здається, вони провели у парламент 111 членів «Народної ради», а проти них було 234 комуністів?

Як пояснити такий успіх демократичних сил попри те, що вони мали суттєву меншість у парламенті?

С.П.: Справді, без Руху не було би незалежності. Це однозначно. І Рух був меншістю. Світ взагалі визначається меншістю — коли вона мобілізована та здатна запропонувати альтернативу. І хоча Рух був меншістю, він мав ідею та альтернативу — спочатку суверенітету, а потім незалежності — яку інші не мали і не могли запропонувати. В умовах 1990—1991 рр. це було розв'язання проблем для дуже багатьох груп людей: від комуністів і націонал-комуністів, які вирішили, що незалежність для них вигідна — до шахтарів Донбасу, які вважали, що уряд в Києві стане ближчим до них і буде слухати їх краще, ніж уряд у Москві; до пересічного громадянина на Сході, який ніколи не думав про незалежність, але в ситуації економічного колапсу вважав, що Україна проживе сама краще, ніж у складі Радянського Союзу. Ви згадали про цей надзвичайно вражаючий людський ланцюг від Львова до Києва. Але ви знаєте, що він тоді не простягнувся на всю Україну — до Харкова, Сімферополя чи Донецька. Це говорить про те, що Рух був важливою силою, але все ж меншістю в країні. Його вплив мав регіональну обмеженість. І українська незалежність стала можливою у 1991 р. завдяки тому, що на платформу підтримки незалежності пристали інші сили, які перед тим себе з незалежністю не пов'язували, і в першу чергу націонал-комуністи Кравчука.

Н.М.: Оглядаючись назад, які Ви бачите найбільші здобутки і найбільші невдачі за ці 30 років незалежності?

С.П.: Я думаю, що як успіхи, так і невдачі досить добре видно, коли подивитися тепер на карту України. Тобто Україна зберігається на цій карті вже 30 років після проголошення незалежності та референдуму. Це є головне досягнення. Є держава, складається і формується нація, причому цей процес формування нації ще далекий від завершення. А недоліки видно з того, що Крим є частиною України *de jure*, але не *de facto*. Також і частина Донбасу втрачена. У цих частинах карти відображаються великі невдачі періоду незалежності — пов'язані з тим, що за 30 років чи за 25 перед 2014 роком не вдалося створити міцну національну ідентичність, що визначає зв'язок людей із державою, готовність її захищати. Не вдалося створити систему управління економікою, яку люди б вважали справедливою. Та сама влада олігархів. Бо те, що ми отримали в Донбасі — це є одночасно і слабкість формування ідеї української ідентичності в певних регіонах, і також протест людей проти економічного безправ'я, в якому вони опинились. Ці дві головні проблеми, які нині є в Україні, відбилися на її карті.

Н.М.: А як би Ви схарактеризували розвиток українського громадянського суспільства за ці 30 років, особливо після Революції гідності?

С.П.: Можна сказати, що українське суспільство за ці 30 років намагалося зрозуміти, яким воно є у цих нових обставинах існування у власній державі. Як це — жити у власній хаті? Цього практично ніколи не було, і суспільство не мало навичок такого життя, не мало знань. Раніше це була мрія, причому якоїсь частини суспільства. А тепер ціле суспільство — хто мріяв, і хто не мріяв — усі опинилися в цій хаті. Треба було зрозуміти, з чого вона складається. Зрозуміти, що опинилося на цій території. Почати формувати якусь нову ідентичність — спільно, разом у цьому товаристві. Це був дуже складний процес, треба було все це робити в умовах, коли стара економіка фактично розвалилася, а нова не виникала. На кінець 1990-х мали найнижчий відсоток людей, що фактично підтримували українську незалежність чи вважали, що відносини між Україною та Росією мають бути як відносини двох окремих держав з кордонами і т. ін. В той самий час Україна була також у найнижчій точці економічного спаду. Але починаючи з 2000-х рр., суспільство почало виходити з цього стану, і економіка почала з цього виходити. І на 2013—2014 рр. ми опинилися в ситуації, яку мало хто міг уявити у 1991 р.: коли значна частина українського населення готова була ризикувати життям за збереження концепту, який називається Україна. Не тільки концепту, але державних інституцій, території, кордонів і так далі. Багато людей заплатили життям за це. То був непростий шлях. І для багатьох стало здивуванням, що з'явився такий волонтерський рух, з'явилися люди, які готові були захищати Україну, і це вже не було питання лише мови чи культури; тобто мова і культура теж були компонентами мотивації, але мобілізація, що відбулася, перетнула мовно-культурні межі.

На 2014 р., чи в горнілі цього конфлікту 2013—2014 рр. сформувалася вже не просто держава зі своїми інституціями, але сформувалася людська спільнота — як нація чи частина нації — для якої ця держава не була чимось випадковим або малозначущим. Відбувся процес дозрівання й дорослішання української самосвідомості. І я вважаю 2014 р. настільки ж важливим в українській історії як і 1991-й. Якщо у 1991 р. Україна здобула державність, то в 2014, на мою думку, Україна здобула нову більшість людей, які асоціюють себе з українською нацією та вважають цю державу своїм домом.

Н.М.: Згадаємо, що волонтери й вояки, які піднялися на захист України, походять з різних етнічних груп. Чимало з них говорять російською мовою. Але, незалежно від того, вони відчують себе частиною України. Мені здається, що Ви недооцінюєте ці важливі зміни в українському суспільстві. Як на мене, ці зміни вже незворотні.

С.П.: Я вважаю, що Україна як незалежна держава і формування української нації незворотні в історичній перспективі. Це питання вирішено. Питання залишається щодо кордонів України. Ми не думали про це перед 2014 р., але тепер ми маємо про це

думати. І питання залишаються щодо ефективності цієї держави: наскільки вона здатна представляти й захищати інтереси людей. Але питання щодо того, чи буде Україна, чи буде Українська нація — вже отримали відповідь, спочатку в 1991, а потім у 2014 роках.

Н.М.: На Вашу думку, чи настане такий час, коли Путін і Кремль усвідомлять, що Україна — це незалежна держава? Бо виглядає, що вони психологічно нездатні таке прийняти.

С.П.: Я не вірю в те, що Путін і його оточення готові прийняти Україну як незалежну державу. Це стосується і їхнього покоління в цілому. Але прийде нове покоління, яке просто вже не буде розуміти покоління путінське.

Зміна поколінь не означає, що зникнуть раптом якісь імперські амбіції Росії чи претензії на домінуючу роль в регіоні. Але зміниться відношення до того, є легітимною чи ні державність інших радянських республік. Звичайно, будуть і далі спроби маніпулювати, чи впливати психологічно, чи діяти військовою силою... Але зміниться психологічне сприйняття української незалежності: вона стане для них прийнятною.

Н.М.: То якими Ви бачите наступні тридцять років України?

С.П.: Я переконаний, що в наступні 30 років сформується ця набагато більш консолідована українська нація; що цей проєкт, який почався у перші 30 років, продовжиться. І мені хотілося б, щоб у наступні 30 років вдалося сформувати набагато справедливішу і збалансованішу ринкову економіку, причому соціально орієнтовану ринкову економіку в Україні. Чи це станеться — я не знаю; але відчуваю певний оптимізм у цьому питанні. І я більш-менш переконаний, що цей процес націєтворення буде продовжуватись у тому напрямку, який ми отримали за останні 30 років. Тобто, імпульс 2014 р. триватиме далі.

Н.М.: Ми говорили про те, чи прийде час, коли Кремль, Москва нарешті усвідомлять, що Україна — це суверенна держава, яка має право обирати свій шлях. А як це сприйняття змінюється в інших країн? Мені здається, що деякі держави досі дивляться на Україну крізь московські окуляри, і часом Україна виглядає розмінним пішаком, якого жертвують задля геополітичної вигоди. Чи можуть, скажімо, Німеччина та Франція дозріти до справжнього розуміння й підтримки України як незалежної держави?

С.П.: Кожна держава, найперше, діє у своїх власних інтересах. Тому не варто очікувати, що Сполучені Штати, чи Франція, чи Німеччина будуть діяти в інтересах України на шкоду своїм власним інтересам. Цього немає тепер, цього не було 30 років тому, і я переконаний, що не буде й через 30 років. І тут питання в тому, щоб Україна як держава була спроможна вистояти — принаймні, до якоїсь міри — завдяки своїм власним ресурсам. Бо інші можуть допомогти, якщо це в їхніх інтересах, але ніхто не зробить за

Україну те, що вона має зробити сама. А сподівання на те, що хтось щось зробить, хтось підтримає, хтось за нас буде воювати — не тільки наївні, вони дуже шкідливі.

Н.М.: Іноді здається, що український уряд це не зовсім розуміє чи не переймається цим.

С.П.: Головна проблема, мені здається, з українськими урядами — на загал, з усіма демократичними урядами, але з українськими особливо — це схильність планувати лише від виборів до виборів, і не бачити довшої перспективи. Особливо це є проблема для молодих демократій. І з цієї точки зору єдине, що може утримувати вектор демократичного розвитку країни — це громадянське суспільство, нація, бо в демократіях уряди несуть відповідальність перед виборцями. Уряд не буде мислити про довготривалу перспективу інтересів України, якщо цього не буде вимагати суспільство.

Це головне завдання перед суспільством — сформувати програмне бачення того, куди Україна хоче йти. Без цього уряд, парламент працювати над тим не будуть.

Н.М.: Якщо говорити про українське громадянське суспільство в протиставленні з керманічами країни, чи погоджуєтесь Ви з тим, що сила України — в громадянському суспільстві, яке веде її вперед, попри недоліки окремих урядів?

С.П.: Безумовно, громадянське суспільство — це є найбільша сила України. Причому воно тепер дорослішає — ось в якому розумінні. До нещодавна громадянське суспільство діяло в режимі козацького бунту. Нам не подобається один — ми проти нього повстали; маємо один Майдан; маємо другий. Скинули одного гетьмана — оберемо кращого. І тільки останнім часом стало зрозуміло: щоб поліпшити якість урядування, громадянське суспільство має йти працювати в уряд. Бо держава — це надзвичайно важливий інструмент суспільства, і треба навчитися ним користуватись. Мені здається, що в останні роки з'явилися такі люди — молоді, віком десь 25—40 років — які йдуть на державні посади та щось намагаються змінювати. Хтось з них розчаровується, когось система купує, ставлячи їх на якісь «дохідні» місця і так далі. Але це вже хвиля досить широка, де всіх не купиш і всі не розчаруються. Мені здається, це є найоптимістичніша тенденція.

Н.М.: Хотіла б обговорити з Вами ще одне важливе питання. Що, на Вашу думку, можемо зробити для України ми — жителі Заходу, зокрема діаспора? Інакше кажучи, що нам слід робити і чого нам робити не треба?

С.П.: Мені здається, що той момент, який почався в кінці 80-х — коли кожен з діаспори приїжджав в Україну і вчив як жити — він вже себе вичерпав. Ми маємо нині людей в Україні, які розуміються на економіці, розуміються на бізнесі, розуміються на державному управлінні. Тобто, та первісна функція інтеграції української еліти в західний світ, яка була надзвичай-

но важливо, вже виконана, і в ній більше немає потреби. Також були часи, коли велику роль могла зіграти матеріальна підтримка від української діаспори. Але й ця сторінка вже теж перегорнута, бо тепер в українській політиці й економіці діють набагато більші гроші.

Якщо ці дві сторінки перегорнуті, що залишається? Фактично, залишається питання репрезентації України і допомоги в тому, що називають soft power («м'які впливи»). Але й ця модель має бути змінена, і вона вже змінюється; тобто не тільки Україна потребує допомоги діаспори, а й діаспора потребує допомоги України. Це важливий момент, який має змінитися в уявленні діаспори. Треба, щоб були спільні проекти – спільні в усьому. Дуже позитивно, що Україна це розуміє. Я бачу таке, наприклад, в організації Українського інституту, який тепер очолює Володимир Шейко. Там невеликі кошти, але вони мають важливість, бо це говорить про те, що Україна є активним гравцем. Я б нині ставив завдання для діаспори – розвивати ефективне партнерство з Україною. Найперше – у речах гуманітарних і в питаннях іміджу України. Ось де діаспора може корисно сприяти і щось корисне додати. Але принципово ці відносини мають змінитись: від патронату і патерналізму якогось до партнерства.

Н.М.: До теми війни на Сході, бо вона тривожить наразі багатьох людей: чи можна цей конфлікт вирішити невоєнним шляхом? Чи може тут бути дипломатичне рішення?

С.П.: Відносно війни на Сході України, у Донбасі – військового рішення там не існує. Тобто існує рішення тільки дипломатичне, і головне питання не в тому, щоб отримати назад цю територію. Питання – як це відбудеться, на яких умовах. Доки в Кремлі залишаються Путін та його оточення – не думаю, що умови можуть бути прийнятними для України. Отже, я не бачу іншого рішення, крім дипломатичного, причому воно не може прийти швидко. Це ускладнює ситуацію, бо з кожним роком, звичайно, Донбас і Україна розходяться все далі.

Н.М.: Коли буде Росія без Путіна, то як це вплине на Україну й відносини з Україною?

С.П.: Як і всі інші пострадянські країни, Росія проходить період формування нової національної свідомості, нової нації. І російський націоналізм буде

зростати. Але внаслідок війни на Донбасі і проблем, які Росія неочікувано для себе отримала з Україною, цей російський націоналізм вже не буде «загальноросійським», із включенням українців і т.д. Він тепер буде чисто російський. Я передбачаю подальше просування цих змін і остаточне психологічне прийняття України як окремої держави. Я очікую, що зникне так званий «проект російського міра», який уявляв Росію та Україну єдиною сутністю. Він занадто коштовний для Росії: це втрати економічні, політичні, втрати у відношеннях із Заходом. Путін продовжує наполягати, що росіяни та українці – один народ. Але ця політика не може продовжуватися нескінченно, вона шкідлива для Росії і російської економіки.

Разом з тим, я не передбачаю, що Росія дасть Україні спокій. Тобто, це буде політика великодержавна, політика потужної держави до меншого сусіда. Але вже не політика поглинення чи спроб захоплення якихось територій і т.д. Буде така собі більш-менш нормальна великодержавність... Мені здається, що відбудеться певна нормалізація на нових умовах, хоча вони ще не будуть зовсім нормальні й рівноправні. Але, принаймні, вже не буде плутанини в питанні, чи Київ є російський чи ні. Я думаю, що цю відповідь Україна вже дала.

Н.М.: Отже, у підсумку, чи можна сподіватися, що Україна спроможеться й надалі зберегти свій суверенітет і незалежність? Чи допоможе їй те, що джерелом її сили є громадянське суспільство? Згадаймо, як громадянське суспільство висувало нових лідерів на Майдані. І як Ви сказали сьогодні про українську традицію висувати нового гетьмана замість старого... Чи згодні Ви з таким висновком?

С.П.: Звичайно, Україна продовжиться. Мені здається, вона буде рухатися далі тим курсом, що закладений у 1991 і 2014 роках. Гарантією цього курсу є сильне громадянське суспільство. У період після 2014 р. ми бачимо, що суспільство стало набагато дорослішим, ніж воно було до того. Воно готове не тільки захищати себе, але готове також іти перетворювати державу на свій інструмент. Історично українці відомі як добрі бунтарі, але слабкі державники. Проте за останні 5–6 років ми бачимо тенденцію, коли громадянське суспільство намагається опанувати новий інструмент – державу. Це надзвичайно надихає, дає оптимізм дивитися вперед. Але той процес тепер тільки починається.

The complete transcript of Nadia McConnell's interview with Serhii Plokhyy is available on our website, unwla.org, under the News tab.

Our interviewer, **Nadia K. McConnell**, is the co-founder and president of the U.S.-Ukraine Foundation in Washington, DC. She immigrated to the U.S. with her parents in 1950. A graduate of Arizona State University, Nadia served as Director of Congressional Relations at the Federal Emergency Management Administration and as Deputy Assistant Administrator of NASA for Congressional Affairs in the Reagan Administration. Later, at NKM Associates, Ukraine 2000, and since 1991 the U.S.-Ukraine Foundation, Nadia focused on working for the development of democratic institutions in Ukraine and U.S.-Ukraine relations.

“Пані Ірено, пані Ірено ... переворот у Москві!”

Irene Jarosewich, Branch 75, Maplewood, NJ

Even at dawn, the day was blistering hot. Entering my hotel room in the industrial city of Zaporizhzhia in south central Ukraine, I had planned to start the morning with a cool bath. The popular Chervona Ruta music concert had ended late the night before, and afterwards, guests and performers sang and laughed through the night, saying their final good-byes as the sun rose. Nearing the end of summer, the day that was beginning was Monday, August 19, 1991, and should have been an easy, sleepy one. Yet in an abrupt break to the morning silence, I heard frantic knocking on my door, a voice yelling, “Пані Ірено, пані Ірено, негайно збирайтеся. Переворот в Москві! Переворот в Москві!” (coup in Moscow!). Hardline members of the Communist Party, I soon learned, were attempting to overthrow the government of Mikhail Gorbachev.

Photo: Yuri Zelenskiy

Irene Jarosewich at the entrance to Rukh headquarters, Taras Shevchenko Blvd 37/122, Kyiv. Autumn 1991.

I had arrived in Kyiv in early July at the invitation of Rukh, the Popular Movement of Ukraine, the umbrella organization for Ukraine’s increasingly active pro-democracy movement. I had agreed to serve as liaison with foreign media in Rukh’s Information Division. That August weekend, I was in Zaporizhzhia not only for the concert, but because I had organized a small press tour of foreign correspondents who planned to attend the back-to-back press conferences of Yuri Scherbak, Boris Olinyk, Viacheslav Chornovil, and other politicians held August 17 and 18. All went well until the morning of August 19. As our Rukh bus, packed with staff, performers, journalists, headed back to the capital city, over the bus speakers we heard Soviet state radio playing Swan Lake quietly. On any other occasion, in Ukraine, on a charter bus filled with friends, one would hear chatter and jibes, voices united in song. However, other than one bad joke by the bus driver, who suggested that we make a tourist stop along the way in Nestor Makhno’s hometown of Huali Pole, the trip was silent, for hours.

As we approached Kyiv in twilight, winding our way through some back roads, passengers begged to be let off near their homes outside the city limits. Maybe there were tanks in the city. Maybe the subways had stopped. Maybe martial law had been declared. With no news coming over the radio and in the days before mobile phones, we had no way of knowing for sure what awaited us. We were certain only that a coup attempt could not be good news. Entering the city, as we neared Rukh headquarters on Ploscha Peremohy (Victory Plaza), only a dozen staff remained on the bus. The driver offered to drop us off a few blocks away in the event the building was under lockdown. The city appeared to be eerily quiet, yet no military presence, either. We wanted to see the building, even if from afar. Cresting the final slope, we saw Rukh headquarters before us – windows open, all lights on, hustle-bustle everywhere.

What!?! By all appearances, there was a huge party going on!

Our driver parked the bus in front of the building, and people streamed out the front door, banging on the side of the bus, demanding to know if we were OK. “Де ви?! Що ви?! Покажіться!” With hugs and cries of relief, our co-workers helped us off the bus. “What took you so long? We were so worried!” Nobody knew for sure what was going on in the country, but so far, so good. Rukh, we were told, had come out with a declaration opposing the coup in Moscow, almost daring the coup leaders to come after us.

I saw the head of the Information Division, Yuri Lukanov, come out to greet me. “Привіт. Радий тебе бачити. Перед нами довга ніч, багато роботи.” With these words and with this promise of long hours of hard work, I began the most intense week of my life.

On August 19, upon hearing of the coup attempt in Moscow, members of the leadership of Rukh, along with other political leaders, met in the small auditorium of the Writers' Union of Ukraine on Ordzhonikidze Street in Kyiv. Those in the meeting made the decision to reject the legitimacy of the State Emergency Committee, of the coup leaders, and issued an appeal on August 19 for the people and government of Ukraine to reject this attempted coup, as well. Rukh's appeal was the first in Ukraine to reject the coup, a risky step since there was no clear indication whether the Soviet military and police forces supported the coup. For the next four days, Rukh would hold twice-daily press conferences in this auditorium to update members of foreign and domestic media about events unfolding. The press services of the Cabinet of Ministers of Ukraine and of Ukraine's parliament, the Verkhovna Rada – the entities that usually provided media with political, and specifically government, information – were not available.

1st row, from left: unidentified; Volodymyr Mulyava; Lev Lukianenko

1st row, across aisle: Oleksandr Yemets

2nd row, from left: unidentified; Volodymyr Yavorivskyy

2nd row, across aisle: Voleslav Heychenko; Dmytro Pavlychko

3rd row, from left: Vitaliy Kononov; Oles Doniy

3rd row, across aisle: Oleksandr Burakovskiy

Photo: Irene Jarosewich

*Elected officials gathered in the main chamber of the Verkhovna Rada, Ukraine's parliament building at Hrushevskiy Street 5 in Kyiv, on Saturday, August 24, 1991. The almost 11-hour extraordinary session began at 9 a.m. Standing at the podium, head of the Verkhovna Rada Leonid Kravchuk with People's Deputy Larysa Skoryk during the morning discussion. After a hurried effort to gather signatures, the meeting of the extraordinary session was confirmed officially late on August 21. The **Act of Declaration of the Independence of Ukraine** and the accompanying decision to hold a referendum December 1, 1991, to confirm the declaration by popular vote were accepted in the early evening of August 24 by an overwhelming majority vote of the legislators present.*

Photo: Irene Jarosewich

On Sunday, August 25, 1991, Rukh leaders organized a public meeting (viche) in the center of Kyiv during which they explained the events of the previous days and rallied the crowd to organize for a “yes” vote during the December 1 referendum. Speaking at the rally is the head of Rukh, Ivan Drach. Behind Drach, Victor Filenko, leader of the Party of Democratic Revival of Ukraine; beside Drach (right), Ihor Yukhnovskiy, leader of the democratic bloc in parliament, the Narodna Rada (National Council). Dr. Yukhnovskiy had introduced the text of the December 1 referendum the previous day during the extraordinary session. On Monday, August 26, the plaza where the public meeting had been held was renamed Maidan Nezalezhnosti (Independence Square), and the former name, October Revolution Square, was rejected by a decision of the Kyiv City Council. Removal of the Lenin statue in the center of the square began soon thereafter.

tion Square, was rejected by a decision of the Kyiv City Council. Removal of the Lenin statue in the center of the square began soon thereafter.

Photo: Irene Jarosewich

Absorbed with developments in Russia, including the end to the coup, the return of Mikhail Gorbachev to power, and the rise in authority of Boris Yeltsin, leaders in Moscow were unprepared for the declarations of independence by Estonia and Latvia on August 20 and 22 and the August 24 declaration in Ukraine. Uninvited, Russian Vice President Alexander Rutskoy announced that he was flying to Kyiv to arrive August 27. Leonid Kravchuk, chairman of the Verkhovna Rada, then held the highest political office in Ukraine. Known as the politician who could “dance between raindrops,” Kravchuk announced that while Rutskoy had not been invited to visit, Ukrainians were not so rude as to disinvite him and said “let us listen to what the man has to say.” Rukh organized a

“delegation” to greet Rutskoy at the airport with banners declaring support for Ukraine’s independence. Representatives of the two countries met for hours privately in Kravchuk’s office in the parliament building. In the early hours of August 28, journalists were invited to view the confirmation and signing of a non-aggression agreement between the Russian Federation and Ukraine. Seated, from left, Alexander Rutskoy, Leonid Kravchuk. Standing immediately behind Kravchuk, Levko Lukianenko, Anatoly Zlenko, Dmytro Pavlychko.

Irene Jarosewich (Ірена Яросевич) arrived in Kyiv during the summer of 1991 to manage foreign media relations for Rukh – The Popular Movement of Ukraine. Her two-year tenure included the August 1991 coup, Ukraine’s August 24 declaration of independence, and the final dissolution of the USSR on December 31, 1991. Currently, she volunteers as the World Federation of Ukrainian Women’s Organizations Main Representative to the United Nations Department of Global Communications/NGO, serves on the Ukrainian National Association General Assembly, is event co-chair for New York Friends of UCU, and belongs to UNWLA Branch 75 in Maplewood, New Jersey.

The editors of Our Life are grateful to Irene for her invaluable assistance with this section of the magazine celebrating Ukraine’s 30th anniversary of independence, and for contributing the photo that graces our cover.

ЩО ПЕРЕВЕРНУЛИ НАШІ ЖИТТЯ — І ЯВИЛИ НАМ УКРАЇНУ...

Ольга Герасим'юк, заслужений журналіст України,
народний депутат України 5—6 скликань

Ольга Герасим'юк — заслужений журналіст України; народний депутат України 5—6 скликань; лауреат премії «Жінка третього тисячоліття», член Національної спілки журналістів України; лауреат премії ім. В. Марченка Українсько-американського бюро захисту прав людини (1998—1999) за найкращі журналістські роботи на тему захисту прав людини. У різні періоди працювала на журналістських, редакторських та ін. посадах. Була генеральним продюсером, автором-ведучою проєктів «Проти ночі», «Версії Ольги Герасим'юк», «Без табу» та ін. З липня 2014 р. і до нині — на посаді першого заступника голови Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. Виконує функції представника України в Керівному комітеті Ради Європи з питань медіа та інформаційного суспільства. У громадській сфері діяльності є куратором волонтерського проєкту, спрямованого на захист та відродження шедеврів культурного українського спадку «Школи Лохвицького земства».

Раптом усвідомила, що фактично з усіх моїх літ я половину прожила в незалежній Україні. Та перша половина, прожита в СРСР, як ніби розчинилася в мороці далекої ночі. Треба казати правду — її химери досі ще виринають і намагаються вилізти то на екран телевізора, то намертво вчепитися в табличку з назвою вулиці, вона (химера) приїхала тепер на танках із сусідньої, зараженої червоним, держави... Тому друга прожита половина, виходить, ще не завершується торжеством свята свободи та одою радости через безумовну та беззастережну перемогу...

Проте я все-таки маю право, здається, на безумовну радість усвідомлення, що Україна є — і вона ніколи не вмире, як і співається віками в її гімні. До речі, гімн нинішні тридцятилітні співають так звично, так радісно і так просто, як ніби його ніхто ніколи не забороняв! Ось це, напевне, основна констатація того, що з нами відбулося: відчуття вічного страху зникло...

Дивлюся на нинішніх 30-річних і розумію, що відбулося головне: між мною тодішньою 30-літньою й ними є велика й прекрасна різниця.

Що я робила у серпні 1991 та якою була? Ми працювали в найбільшій (мільйонний наклад!) газеті України, потрапити туди було за честь — там була унікальна, безстрашна, талановита команда найкращих молодих журналістів, які напередодні 90-х вже відчували себе незалежними, думали незалежно. Усі вони думали й писали яскраво та так, що живий, абсолютно во плоть, цензор-кагебіст, який вичитував кожен рядок, кожен заголовок туди-назад і наперехрест, не міг ніяк вплинути на дух вольності й хуліганський підтекст у кожному, здавалось би, такому ординарному звіті про збори на якомусь заводі чи репортажі з поля про збір буряків. Дух «перестройки», яким тоді пояснювалися всі ці вольності, як я розумію тепер, через пів життя, був у нас насправді отим явищем, яке потім виникало в усі українські революції: у молодих проявлялося те, що, здавалось би, навіки мало згинуть — звідкись вилазило, проявлялось на лицах, тріумфувало в учинках незнищенне «щось», яке називається терміном «українство». Що це? Це науково пояснити не можна...

Свою газету ми не звали «Комсомольское знамя» — ця назва була їй хіба що офіційним прикриттям, а відома вона була усім як «КоЗа»! І щойно Україна проголосила незалежність, як редакція зібралася й постановила, що тепер газета так її іменем — Незалежності — зватиметься!

Але то було згодом, а тої миті, якщо згадати, вже теж було багато за плечима. Мої друзі вже повернулися з тюрми, де відбу-

ли термін за підтримку політв'язнів. Однокурсник Сергій Набока вже прийшов до мене в редакцію з загіпсованою рукою і пояснив, що аби тебе випустили з-за ґрат і не «закрили» з якоїсь причини на новий термін, щойно ти вийшов на поріг тюрми, старі «зеки» порадили загорнути руку в мокрий рушник та перебити її молотком... Ця розповідь і досі мені в вухах — як страшний фінал режиму. Саме оця моторошна деталь, цей біль нестерпний... Я тоді аж засичала від болю, коли він це сказав... Уже ми прочитали купу «перестроєчних» товстих журналів зі страшними правдами про совети, про нас самих, про те, чому наші батьки мовчали — і ми вже почали інакше дивитися на «благоденствіє в совку»... Усе це вже минуло, все вклалося в анамнез... І вже ніби нічого не мало статися — СРСР ніби почав звучати інакше, а звичка жити в резервації ще не була скасована знанням того, що свобода — це все одно щось інше, а Україна ще була абсолютно неуювна...

Був той серпень 30 літ тому, було жарке літо, й усі собі були хто де, не згадати достеменно... Я зараз подзвонила кільком своїм колежанкам з того часу запитати, що пам'ятають вони. Бо я з великим

жалем зрозуміла, що пам'ятаю лише смак, лише уривки великого здивування, лише лиця дисидентів, що навіки закарбовані на фото у крику шаленої радості, навіки — бо майже всі вони нині вже на небесах, а ці фото — чи не єдині свідки... Тоді не писали відео, не було мобільних телефонів, інтернету, тому всі смаки, голоси, вісті записалися лише в уривках пам'яті. По телевізору йшло «Лебедине озеро» — і це єдине, що всіх здивувало й настожило, всі перемістилися до тодішнього телевізора й спантеличено спостерігали балет, як ніколи до цього... Був вікенд, новини дістати було нізвідки... Але скрізь ширилася тривога й страх... Тому в понеділок у редакції зібралися всі, як один. Гуртом було не страшно. І навіть почувши про танки в Москві, всі почали збуджено веселитися. У дитячому додатку до «Кози», що звався «Козенятко», надрукували віршик нашої Маші Старожицької про те, що Москвою ходять танки, діти дарують їм цукерки, а вони й не розуміють, як їм бути, бо навкруги ж люди... А потім всі рішуче пішли до пам'ятника радянському танку, що вигідно стирчав біля редакції на Брест-Литовському проспекті, і фотографувалися, обліпивши його й вилізши на нього. Тоді це був сигнал — ви, мовляв, на танках проти нас — і ми на танку проти вас. Дитяча витівка, але це було фото в газету. 20 серпня на першій шпальті, одразу під логотипом газети, стояла замітка під дивним заголовком «А за горілкою можна!» І там наш кореспондент за всіма законами наших обхідних маневрів для цензора писав про те, як на Майдані Незалежності збиралися купки людей і тихо шепотілися про те, що відбувається заколот, ці купки враз розходилися, щойно здалеку з'являвся міліціонер, а потім знову сходилися. До кореспондента тихо підійшов невідомий і щось всунув в руку — це була листівка, де говорилося, що в ніч з 19 на 20 відбулася спроба встановити більшовицько-воєнну диктатуру. Листівка закликала зберігати спокій та керуватися виключно законами України. «Ні — військовий диктатурі! Ні — громадянській війні! Політична рада Руху». А далі йшлося про те, що в центральному гастрономі в черзі по горілку «Русская» стояло близько двохсот осіб, і тут стояти й скупчуватися, мовляв, можна. Тут же друкувався інший матеріал під назвою «Ми — не раби, раби — не ми» (відомі рядки з тодішнього «Букваря»). Це було опитування людей на вулиці, де йшлося про таке: «Невже спрацює вироблений за сталінізму страх і кожен замкнеться в своїх проблемах, залишивши країну гвалтівникам?»

Фотокопія газетної сторінки за 20 серпня 1991 р. у день путчу. Фото друкується вперше

У Москві вже «попрацювали» з пресою — і закрили найгучнішу в ті «перестроєчні» часи газету «Комсомольская правда». Тому наш редактор дав українській кореспондентці «Комсомолки» Олі Мусафіровій вкладку на сторінках «Кози», де вона вже 20 серпня надрукувала свій матеріал про розшуки заарештованого в Криму Михайла Горбачова... Далі редактор сказав нам усім, що доведеться заховати у когось вдома всю редакційну розмножувальну техніку — готувалися друкувати газету з підпілля...

У день проголошення Незалежності всі газети України вийшли ще без жодного слова про це. Писали про звільнення Горбачова, аналізували, що це було. Письменник Юрій Покальчук закликав до створення власної міліції та власної армії України і висловлював те, що потім було надовго забуте: «а чи є перемога демократії в Росії беззаперечною перемогою для України? Росія, що переживає дні піднесення і перемоги громадянської свідомості, не повинна стати для України новою загрозою колоніальності у новій прикрашеній формі». Потім про це надовго забули, і пам'ятаємо Юрка як зухвалого автора еротичних поезій та проз...

Ні слова про Незалежність в жодній із газет — бо в той суботній день ніхто й не підозрював, що зараз у Верховній Раді УРСР поставлять на голосування Акт проголошення незалежності України! Про це на вулицях пронеслася чутка — чутки були тоді нашим мобільним зв'язком... Моя сестра спускалася вулицею Прорізна на Хрещатик й дуже плакала... Це все, що вона пам'ятає про той день. Каже: «Я ще не могла собі уявити нічого — ні синьо-жовтих прапорів потім, ні України, бо це не було на ту мить навіть на підсвідомості... Але я йшла й страшенно плакала від якогось дуже важливого передчуття».

Редакція «Кози» фотографується біля танка на знак опору танкам путчистів у Москві. Фото друкується вперше

Зліва: Ілля (Ілько) Кучерів, засновник центру досліджень (пізніше Фонд) «Демократичні ініціативи», та Оля Герасим'юк удома в Ірени Ярославич. Київ, осінь 1993 р. Фото друкується вперше

Це було те, про що я казала вище — з кожного з нас вивільнялося на світ з ДНК, з клітин, не знаю, з чого складається душа — але саме звідти, оте, що наукою не визначено, а приблизно називається «українство»...

Усе наше життя на свободі сталося потім. А почалося з Акту проголошення Незалежності. Кажуть, вона була «дарована, а не виборена». Я так не думаю зараз. Там були всі покладені за свободу життя — у цьому Акті на непримітному аркуші паперу, де на не дуже якісній друкарській машинці було надруковано всього 93 слова. 93 слова, що перевернули світ, перевернули наше життя — і явили нам Україну. І моє особисте щастя: я половину зі свого життя прожила в Незалежній! Так я скажу тим, кому зараз 30: «А ви вже вдвічі щасливіші за мене!»

From “Captive Nation” to the Oval Office

Marta Zielyk, Branch 64, New York City

One hundred seventeen. That’s the number of overseas trips I made over the past 30 years, most of them to Ukraine. I consider myself a seasoned traveler. Hotel lobbies and airport lounges feel like home. Luggage gets lost and almost always gets found, and air turbulence barely registers. And I know enough basic phrases in several languages to get myself out of most sticky situations, if need be. However, my trip to Ukraine in mid-August 1991 presented me with a situation that no one could have

anticipated, let alone prepared for. And it scared the heck out of me.

I had agreed to lead a group of 30 young Ukrainian American members of Plast on a three-week tour of Ukraine. Aged 15-18, they were a rambunctious bunch, and, as their “komendantka,” it was my job to balance their fun with their safety.

Our last stop was Lviv, a highlight for many of the kids whose parents fled from this area during World War II. On August 19, I was listening to a Radio Liberty news broadcast on a small short-wave radio I routinely traveled with. At the time, I was working as a journalist for the Ukrainian Service of Radio Liberty and faithfully listened to their broadcasts. That afternoon, my ear caught the phrase “переворот у Москві” (coup in Moscow) and “танки на вулицях” (tanks in the street). I was stunned. Eventually, Ukrainian state media confirmed that a putsch, orchestrated by a group of disgruntled generals who opposed the disintegration of the Soviet Union, was indeed under way. Nightmarish scenarios churned through my head: What if the Soviet authorities closed the borders? What if tourists were rounded up? What if violence erupted on the streets? How do I keep the kids safe? I called the U.S. Embassy in Moscow to alert them to our situation and ask for their guidance ... just in case. To say that the next few days were tense is an understatement, but we tried to keep calm and enjoy Lviv. Some 60 hours later I breathed a sigh of relief as our plane rolled down the runway bound for New York; thankfully, the putsch was unsuccessful. Everyone agreed that, as scary as it was, we had lived through a historic experience. Even more historic was waking up the next morning back home, bleary eyed and jet lagged, to the news that Ukraine had proclaimed its independence. As I tried to process this, my family proudly hung a giant Ukrainian flag on our deck. It was August 24, 1991.

Little did I realize that morning how dramatically Ukraine’s independence would change the course of my life. It presented me with a new career: I became the U.S. Department of State’s first-ever diplomatic interpreter for Ukrainian. As

Plast camp participants, Lviv, 1991

Marta in the Karpaty, 1991

such, I got a front row seat to Ukraine's evolution from one of 15 Soviet republics and a "captive nation" into a country that, at 30, has held on to its independence yet still struggles to maintain its territorial integrity, secure its place in the world, and create a successful path to democracy.

The changes I have seen in the past three decades – big and small – have been extraordinary.

When I first began traveling to Ukraine, I couldn't imagine that the odd private restaurant and occasional privately owned shop would mushroom into modern-day malls, presenting Ukrainians with the goods and services they had been denied for decades.

I could not have anticipated that children born in the waning days of the USSR would become adults who consider themselves citizens of the world – individuals who interact with the outside world on their own terms, who explore it through the Internet, global media, and travels abroad.

As I worked with U.S. military delegations meeting their Ukrainian counterparts, I witnessed the transformation of the Ukrainian Armed Forces – woefully undertrained and ill-equipped – into a fierce fighting force, battle-hardened by a real war on its Eastern border with Russia.

I saw a diplomatic corps, weakened by the defection of many of its diplomats to Russia in the early 1990s, rebuild itself and become a strong and capable Ministry of Foreign Affairs, adept at advocating for Ukraine's interests on the global stage.

And I personally witnessed as Ukrainian, a language long repressed and ridiculed, was elevated for use in the White House. I was there when, for the first time in history, an American president uttered "Welcome to the Oval Office" to a president of an independent Ukraine. On that May day in 1992, I had the honor of interpreting those very words, spoken by President Bill Clinton, into Ukrainian, for President Leonid Kravchuk ... as I did for every succeeding President.

Ukraine at 30 is far from perfect. Serious challenges remain: rooting out pervasive corruption, revitalizing a stagnant economy, negotiating a peaceful end to the war with Russia, restructuring the judiciary and the healthcare and education systems, and rejuvenating the cultural landscape. But if Ukraine were a person whose 30th birthday we were celebrating, would we speak about that person's mistakes and shortcomings? After blowing out the candles on the birthday cake, would we say, "I hope you eradicate corruption"? No, I would say, "Well done, Ukraino! Celebrate everything you have achieved despite the odds, despite your burdensome Soviet past and insidious neighbor. I wish you strength and determination to make progress on all your goals. May you have a long and happy life. Mnohaya lita!"

Independence Day, Hunter, NY, August 24, 1991

Clinton-Kuchma Oval Office meeting, November 22, 1994

At the Orange Revolution, Kyiv, November 2004

At the inauguration of President Yushchenko, Kyiv, January 23, 2005

ЇЇ МІСІЄЮ БУЛА ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ у боротьбі за свою незалежність

Українці всього світу цього року святкують 30-річчя Незалежності своєї держави, яку вибороли спільними зусиллями та з допомогою добрих друзів України у різних куточках світу. Неоціненний вклад у цю боротьбу зробили союзники, зокрема і Людмила Вусик (Жильцова), нині — голова 111-го Відділу США ім. Алли Горської. Роки життя в еміграції (спочатку у Литві, а потім у США) вона присвятила підтримці українських справ для виборювання Незалежності та подальшого розвитку своєї Батьківщини.

Народилася п. Люда у Запорізькій обл. Майже 30 років проживала у Вільнюсі, де з перших днів існування Громади українців Литви включилася у її роботу та згодом її очолила. Період перед здобуттям Незалежності п. Людмила згадує з особливими емоціями: «У мене ті роки швидко пролетіли... Майже щодня прибували кур'єри з макетами українських видань... Треба було кожного розмістити та подбати про друк і транспортування готових газет, листівок». Йдеться про важливий етап української історії. Не було можливості друкувати правдиві патріотичні матеріали в Україні, а тому гінці з усіх її куточків привозили макети до дружньої Литви, де вже Л. Вусик та її однодум-

Ганна Твердохліб, 111-й Відділ США, Лос-Анджелес

ці допомагали з друком і відправляли готові матеріали в Україну. «Саме ці газети, буклети, листівки несли українцям правду про демократичний розвиток, допомагали їм зробити усвідомлений вибір на користь своєї незалежності, відкривали очі на совєцькі реалії та злочини влади... Я не могла стояти осторонь і допомагала, чим могла», — пояснює п. Людмила і додає: «Я була продуктом совєцької епохи, бо зростала на інформації, яку чула тільки з радіо у нашому селі або з місцевих газет “Сільське життя” та “Піонерська правда”. В інституті також пропагувалася відповідна ідеологія. Але щось таки мені «відкривалося»... та закралася перші сумніви. Можливо, зіграла свою роль моя бунтарська натура. Також значну роль відіграло те, як негідно поводитися комуністи... Правда про совіти відкрилася мені у Литві. Серед моїх друзів-литовців були діти тих, кого вивозили на Колиму. Вони, хоч і побоюючись, розповідали страшні історії зі свого життя, після яких спадала з очей омана про радянську дійсність...»

Л. Вусик розповіла про литовські протести у 1988 р.: «З'явилися газети з матеріалами про те, що відбувалося під час совєцької окупації. Публіку-

Зліва направо: Людмила Вусик, Олесь Сергієнко (син Оксани Мешко), Зенон Красівський. Установчий з'їзд Української Республіканської Партії. Київ, Будинок кіно, 1990

Зліва направо: Зенон Коваль (Бельгія), Петро Борсук (Українська Республіканська Партія), Людмила Вусик, Павло Дорожинський перед Меморіалом жертвам Бабиного Яру, що встановлений у 1976 р. Київ, 1990

вали свідчення людей, яких позбавляли домовок і господарства та виселяли.... Пам'ятаю «сидячий» страйк студентів на площі Гедимінаса... Я була цим злякана, але й захоплена сміливістю людей».

Того ж року Василем Пасткою (псевдонім Василя Капкана) було створено Громаду українців Литви. Людмила Вусик зайняла у ній активну позицію та була спочатку секретарем-координатором, а потім головою. «Наша діяльність полягала також у тому, що ми і для себе відкривали, і литовцям показували елементи української культури, запрошували артистів, письменників, поетів, вертеп Товариства Лева зі Львова. З виступами приїздила Ніна Матвієнко та інші талановиті виконавці. Литовці дуже прихильно ставилися до тих заходів», — розповідає п. Людмила. Литовців п. Людмила згадує з щирою теплотою: вони активно підтримували Україну, українців і боротьбу за незалежність. Друкувати правду про жахливі часи за совітів п. Людмилі допомагали й особисті друзі, і посадовці (аж до міністра закордонних справ Литви). У проектному інституті, де вона працювала, друкували макети газет, які потім розрізали на окремі аркуші, пакували та відправляли до Львова, Івано-Франківська, Дрогобича, Миколаєва, Вінниці, Києва, Черкас та інших міст України. Тож зусилля Людмили Вусик важко навіть оцінити.

Заради українських справ, п. Людмила змінила місце роботи — перейшла до інформаційного відділу зв'язків з Україною литовського громадсько-політичного руху Саюдіс (спорідненого з Народним рухом України). І тоді допомога вже

згаданим кур'єрам стала її безпосереднім обов'язком. Траплялося чимало курйозних випадків, тож матеріалу назбиралося б, мабуть, на окрему книгу чи кінофільм. Але завжди йшлося про людяність, дружбу, підтримку від людей, які заради українців ризикували, працювали понаднормово як волонтери. Одного разу, як розповідає п. Людмила, передвборчі листівки замість України відправили до Білорусі. «Ледве не плачу, — згадує Людмила. — Як?! Я ж пообіцяла Сергію Головатому, що балотувався до Верховної Ради, доставити їх вчасно. Тоді мій литовський друг Йонас пообіцяв зробити повторний наклад, але вже не розрізаючи аркуші, бо не встигають... Коли прийшла, то побачила, що все готове та дорізаються останні примірники! Я, рада й шокована, запитаю: “Чому весь вечір працювали?” А чоловік, який виконував роботу, каже: “Я був з українцями у таборах, то як тепер не підготую їм все так, як треба?” І зробив це безплатно. У такі моменти перехоплює подих від вдячності».

Серед кур'єрів були й такі відомі особистості, як Ілько Кучерів (засновник і президент фонду «Демократичні ініціативи»), Анатолій Лупиніс (поет, український політичний і громадський діяч УНА-УНСО), О. Мосіюк, дякуючи якому вперше у 1990 р. біля Київради був піднесений синьо-жовтий прапор, Іван Заєць (депутат Верховної Ради України від 1-го до 4-го та 6-го скликань), Сергій Набока (тележурналіст, дисидент) та ін. «Одного разу я, Лупиніс і Кучерів вантажили наклади газет на потяг Рига — Сімферополь... Домовилися з провідником і закидали пакети прямо в тамбур на ходу поїзда: я кидаю, Ку-

Надія Лук'яненко, доктор Василь Верига (Канада), Людмила Вусик і Левко Лук'яненко — український політичний і громадський діяч, письменник, юрист, радянський дисидент, співзасновник Української Гельсінської Групи, народний депутат України 2, 3, 4 і 5 скликань, Герой України. Вільнюс, 1994

Альгірдас Бразаускас — Президент Литовської Республіки, нагороджує Людмилу Вусик медаллю ордена Великого князя Литовського Гедиміна, 1995

Людмила Вусик і Михайло Горинь — правозахисник, дисидент, політв'язень радянських часів, народний депутат України 1-го скликання, почесний голова Республіканської християнської партії. Київ, 2004

черів ловить... Здається у Боярці, як вивантажили пакети, підходить до хлопців міліціонер. Вони похололи, думали — конфіскують, як не раз бувало... Тоді Лупиніс знайшов в газеті інформацію про землю та запропонував її міліціонеру, мешканцю села. Той почитав і дав "15 хв, щоб зникнути" ... Отак і наближали ми незалежність, у постійній напрузі», — згадує п. Людмила.

Людмила Вусик, як уособлення неоціненного внеску, що зробила українська діаспора у справу незалежності, згадує ті часи з особливим блиском в очах. За межами рідної країни вона і сотні інших свідомих українців допомагали Україні стати незалежною та сильною. «Коли в Україні проходив референдум, я підійшла до свого керівника і сказала: "Я їду в Україну і або звільняюся, або дозвольте відпустку, бо все одно поїду. Адже вирішується питання Незалежності, я повинна там бути" ... Мій керівник дозволив їхати, а про звільнення не було й мови. Я провела тоді місяць разом з Народним рухом та бачила усе "зсередини"..."»

Людмила Вусик пройшла і Майдан 2004 р. — Помаранчеву революцію. Працювала на виборчій дільниці, відстоюючи правдиві голоси та протидіючи намірам фальсифікувати результати. Тоді через зимову сльоту зламала руку. Але агітацію проводила навіть у лікарні, де медики жартували: «Українські жінки будуть вмирати, а все одно боротимуться за незалежність». А пізніше згадувала: «Думаю, я там людей таки переконала голосувати правильно. І навіть тут, у США, коли мені довелося потрапити у лікарню, лікарка дивувалася моїй силі

Людмила Вусик (праворуч) з Катериною Ющенко, дружиною майбутнього Президента України Віктора Ющенко, під час Помаранчевої революції біля сцени Майдану. Київ, 2004

волі. Я ж відповіла їй, що я сильна і стійка, бо козацького роду!» І свій козацький край п. Людмила згадує з любов'ю та ностальгією: «Сумую за рідними, за мамою... Болить серце від того, що українське село поволі вмирає... Найстрашніше, що пів села розмовляє російською, а кілька людей з мого села воює... за ДНР».

Нині Людмила Вусик проживає у Лос-Анджелесі, очолює 111-й Відділ СУА, має дочку і трьох онуків. Залишається вірною Україні та українським ідеалам. Об'єднуючи українських патріоток, вона активно провадить роботу з підтримки проукраїнських ініціатив. З нею можна говорити годинами, слухаючи оповіді про численні історичні події, свідкинею й учасницею яких вона була; про видатних українців, з якими зустрічалася, як Михайло та Богдан Горині, Євген Сверстюк, В'ячеслав Чорновіл, Левко Лук'яненко, Оксана Мешко, Іван Кандиба, Ярослав Лесів, Зеновій Красівський, Олесь Шевченко, Василь Овсієнко, Михайло Косів, Ірина Стасів-Калинець, Слава Стецько, Микола Плав'юк, Павло Дорожинський, Іван Драч, Павло Мовчан. Усі, хто працював з п. Людкою, пам'ятатимуть її неоціненний внесок у справу здобуття Україною Незалежності, зокрема видання україномовних газет і книжок, благодійництво заради навчання українських студентів та інші добрі справи.

Громадську роботу Людмили Вусик відзначено грамотою Міністерства культури України (1994), медаллю ордена Великого князя Литовського Гедиміна (1995) та орденом Княгині Ольги III ступеня (1998).

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Почесні голови СУА:

Анна Кравчук, Ірина Куровицька, Маріянна Заяць
Наталія Павленко – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Надя Нинка	1-ша заступниця голови
Валентина Табака	2-га заступниця голови для справ членства
Оленка Крупа	3-тя заступниця голови для зв'язків з громадськістю
Орися Сорока	секретарка
Рената Заяць	скарбник
Карен Челак	фінансова секретарка
Оксана Лодзюк Кривулич	вільна членкиня

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ярослава Глинська	Детройт
Лариса Заїка	Філадельфія
Лідія Слиж	Нью Йорк
Оксана Лодзюк Кривулич	Нью Джерзі
Галина Ярема	Огайо
Катерина Івасишин	Чікаго
Катерина Таньчин	Нова Англія
Оксана Цюпка	Центральний Нью Йорк
Наталія Сантарсієро, Ірина Халупа	зв'язкові віддалених відділів
Оля Черкас	зв'язкова вільних членкинь

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Бучковська	архівна
Людмила Рабій	мистецтва та музею
Оксана Пясецька	у справах культури
Людмила Вусик	у справах освіти
Надя Яворів	стипендій
Діанна Кордуба Савицька	соціальних засобів комунікації
Ока Грицак	суспільної опіки

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Віра Н. Кушнір	голова
Христина Бойко	членкиня
Софія Кошів	членкиня
Іванка Олесницька	заступниця членкині
Ксеня Раковська	заступниця членкині

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА UNWLA, INC. SCHOLARSHIP/ CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM

171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Honorary Presidents:

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj, Marianna Zajac
Natalie Pawlenko – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Nadia Nynka	1st Vice President
Valentyna Tabaka	2nd VP — Membership
Olenka Krupa	3rd VP — Public Relations
Orysa Soroka	Secretary
Renata Zajac	Treasurer
Karen Chelak	Financial Secretary
Oksana Lodziuk Krywulych	Officer-at-Large

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Yaroslava Hlinska	Detroit
Larysa Zaika	Philadelphia
Lidia Slysh	New York City
Oksana Lodziuk Krywulych	New Jersey
Halyna Yarema	Ohio
Katherine Iwasyszyn	Chicago
Kateryna Tanchyn	New England
Oksana Ciupka	Central New York
Natalie Santarsiero, Irena Chalupa	Branches-at-Large Liaisons
Olya Czerkas	Members-at-Large Liaison

STANDING COMMITTEE CHAIRS

Iryna Buczkowski	Archives
Liudmyla Rabij	Arts and Museum
Oksana Piaseckyj	Culture
Liudmila Wussek	Education
Nadia Jaworiv	Scholarship
Dianna Korduba Sawicky	Social Media
Oka (Olga) Hrycak	Social Welfare

AUDIT COMMITTEE

Vera N. Kushnir	Chair
Christine Boyko	Member
Sophia Koshiw	Member
Ivanka Olesnycky	Alternate Member
Ksenia Rakowsky	Alternate Member

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
212-228-0110 / Fax: 212-228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY and at additional mailing offices (USPS 414-660)

річчя Незалежності.
Єднаємось Україною!

Years of Independence.
United by Ukraine!

Членкині Головної Управи та інші союзнянки у Центрі управління XXXII Конвенцією СУА.

Сидять (зліва направо): Надя Нинка, Наталя Павленко, Маріянна Заяць, Валентина Табака, Зеня Брожина. Стоять (зліва направо): Ірина Бучковська, Віра Кушнір, Галина Генгало, Стефанія Перронг.

Дивіться всередині наше повне висвітлення інформації з Конвенції.

National Board and other members present at the UNWLA XXXII National Convention control center.

Seated (l-r): Nadia Nynka, Natalie Pawlenko, Marianna Zajac, Valentyna Tabaka, Zenia Brozyna
Standing (l-r): Iryna Buczkowski, Vera Kushnir, Halyna Henhalo, Stefania Perrong

See inside for our full convention coverage.